

KOŚCIÓŁ

Franciszek: uczmy się od Maryi posłuszeństwa Duchowi Świętemu

13.11.2024

Do tego, aby Matka Boża była dla wszystkich wierzących wzorem podążania za natchnieniami Ducha Świętego zachęcał Ojciec Święty w katechezie wygłoszonej podczas śródowej audiencji ogólnej.

W kolejnej katechezie z cyklu poświęconego Duchowi Świętemu, Papież Franciszek mówił o Matce Bożej, którą, ze względu na Jej całkowitą otwartość na działanie Pana Boga i transparentność, określił mianem „listu” napisanego przez Ducha Świętego.

Maryja – narzędziem Ducha Świętego

Papież przypomniał, że jedynym pośrednikiem między człowiekiem a Chrystusem jest Duch Święty, zaś Matka Boża „jest jednym ze środków, za pomocą których Duch Święty prowadzi nas do Jezusa”. Porównując ją do „listu Ducha Świętego”, wyjaśnił, że jej życie może być odczytywane „nawet przez tych, którzy

nie mogą czytać ksiązek teologicznych, przez tych «maluczkich», którym Jezus mówi, że zostały im objawione tajemnice Królestwa, ukryte przed mądrymi».

„Tak” Maryi – wzorem dla wierzących

Odwołując się do sceny zwiastowania, Franciszek podkreślił, że „fiat” wypowiedziane przez Maryję powinno być inspiracją dla wszystkich wierzących. Jak zauważył, Matka Boża „swoim przykładem i wstawiennictwem zachęca nas, abysmy również powiedzieli Jemu nasze «tak», ilekroć stajemy w obliczu posłuszeństwa, które trzeba zrealizować lub próby, jaką należy przewyciężyć”.

„Uczmy się od Niej uległości wobec natchnień Ducha, zwłaszcza gdy sugeruje On, abysmy «poszli z pospiechem» i wyruszyli z pomocą komuś w potrzebie, jak to uczyniła zaraz po tym, gdy odszedł od niej anioł” – zachęcił.

Umocnienie w głoszeniu Ewangelii

Podążając za kolejnymi przykładami biblijnymi, Ojciec Święty zwrócił uwagę na obecność Matki Bożej w Wieczerniku, wokół której uczniowie zgromadzili się po wniebowstąpieniu Jezusa. „To prawda, że w Wieczerniku były z Nią także inne kobiety, ale Jej obecność jest odmienna i wyjątkowa spośród nich wszystkich. Między Nią a Duchem Świętym istnieje wyjątkowa i wiecznie niezniszczalna więź, jaką jest sama osoba Chrystusa” – mówił Papież, podkreślając, że św. Łukasz używa identycznych wyrażen, opisując zstąpienie Ducha Świętego na Maryję podczas zwiastowania i Jego zstąpienie na uczniów podczas Pięćdziesiątnicy. Przypomnił, że także dziś Kościół staje wobec obowiązku głoszenia Ewangelii wszystkim narodom, podobnie, jak w czasach pierwszych uczniów i także dziś powinien gromadzić się wokół Maryi.

Dorota Abdelmoula-Viet/vaticannews.va

Papież: władza to służba, a nie obłudne czerpanie korzyści

10.11.2024

O tym, aby sprawowanie władzy odbywało się z poświęceniem i w duchu służby, a nie w sposób wyniosły i obłudny, który służy wykorzystaniu i upokarzaniu innych ludzi, mówił Papież Franciszek w rozważaniu przed modlitwą Anioł Pański.

Podczas niedzielnego spotkania z pielgrzymami zebranymi na Placu św. Piotra, Ojciec Święty, nawiązując do Ewangelii, zwrócił uwagę na obłudę i nieuczciwość niektórych uczonych w Piśmie i zachęcił, by ich postawa stała się punktem wyjścia do rachunku sumienia dla każdego człowieka.

Władza nie może być okazją do manipulacji

Odwołując się do biblijnego fragmentu, Franciszek przypomniał, że owi mężczyźni, cieszący się władzą i szacunkiem w społeczeństwie, „zamiast wykorzystywać powierzoną im rolę do tego, żeby służyć innym, czynili z niej narzędzie przemocy i manipulacji”. Zwrócił uwagę, że także modlitwy nie traktowali już jako spotkania z Bogiem, ale jako okazję do „tego, żeby się afiszować porządnością i udawaną pobożnością, przydatną do tego, żeby przyciągnąć uwagę ludzi”. Porównał ich postawę do zachowania osób skorumpowanych, czerpiących korzyści kosztem najslabszych i zasłaniających się własną bezkarnością. Przypomnił, że Jezus nakazywał „trzymać się z daleka od tych osób” i sam był przykładem władzy, rozumianej „w kategoriach poświęcenia i pokornej służby” i rodzicielskiej troski tego, kto, mając władzę, podnosi najslabszych, „dając im nadzieję i pomoc”.

Rachunek sumienia z własnej odpowiedzialności

Papież zachęcił też do osobistego rachunku sumienia ze sposobu sprawowania powierzonej odpowiedzialności. „Czy postępuję z pokorą, czy też chępię się moją pozycją? Czy jestem wielkoduszny i pełen

szacunku względem ludzi, czy może traktuję ich w sposób nieuprzejmy i despotyczny? – pytał Ojciec Święty – A co do najslabszych braci i siostr – czy jestem blisko nich, czy umiem się pochylić, żeby pomóc im się podnieść?”.

Dorota Abdelmoula-Viet/vaticannews.va

Jak kształtuje się religijność Polaków? Nowy rocznik statystyczny ISKK

06.12.2024

W Polsce jest ponad 10 tys. parafii. Pracuje w nich ok. 30 tys. księży diecezjalnych i zakonników. W zgromadzeniach czynnych żyje 15, 6 tys. siostr. Co niedziela chodzi do kościoła 29, 02 proc. a komunię św. przyjmuje 14, 02 proc. wiernych. W ubiegłym roku 267, 2 tys. osób przyjęło sakrament chrztu. Na religię uczęszcza ponad 78 proc. uczniów. Takie dane – za rok 2023 – ukazuje najnowszy rocznik statystyczny Instytutu Statystyki Kościoła Katolickiego „Annuario Statisticum Ecclesia in Polonia”. Publikacja zaprezentowana została dziś podczas konferencji prasowej w siedzibie Sekretariatu KEP w Warszawie.

Praktyki religijne

Wskaźnik dominicanos, czyli osób uczęszczających na niedzielną Mszę Świętą w roku 2023 r. wyniósł 29,02 %, zaś communicantes, czyli przystępujących do komunii św. – 14,02 %. W stosunku do 2022 r. oznacza to spadek wskaźnika dominicanos o 0,5 p. proc. oraz wzrost communicantes o 0,1 p. proc. Dla porównania w 2019 r. wskaźnik dominicanos wynosił 36,9 % a communicantes 16,7 %.

Jeśli chodzi o praktyki religijne, to występują duże różnice pomiędzy poszczególnymi regionami Polski. Najwyższy wskaźnik dominicanos odnotowano tradycyjnie w diecezji tarnowskiej (60,5 %), rzeszowskiej (53,2 %) i przemyskiej (49,1 %). Najniższy – w diecezji szczecińsko – kamieńskiej (17,2 proc), sosnowieckiej (17,87 proc.) i koszalińsko – kołobrzeskiej (18,58 proc.).

Najwyższe wskaźniki communicantes są w diecezji tarnowskiej (24,4 %), zamojsko-lubaczowskiej (21,1 %) oraz białostockiej (20,1 %).

Po to, by precyzyjniej przedstawić przemiany polskiej religijności, wprowadzono w tym roku wskaźnik “communicantes względny”. Jest to statystyczny wskaźnik informujący o procencie osób przyjmujących komunię św. w trakcie niedzielnych Mszy św. względem liczby osób obecnych na mszy. W perspektywie ostatnich lat widać, że rośnie w Polsce liczba katolików, którzy przyjmują komunię św. w trakcie niedzielnych mszy. Communicantes względny w 2015 roku wyniósł 42,8, zaś w 2023 roku 48,3.

Przypomnijmy, że wskaźnik dominicanos i communicantes określa procent osób uczestniczących w niedzielnej Eucharystii i przyjmujących Komunię św. w stosunku do osób zobowiązanych do tego uczestnictwa. (Wskaźniki te nie uwzględniają np. małych dzieci do lat 7, ludzi chorych i starszych o ograniczonych możliwościach poruszania się).

Sakramenty

W 2023 roku sakramentu chrztu udzielono 267,2 tys. osobom, czyli o 11,6 p. proc. mniejszej liczbie niż w roku poprzednim i ok 28 proc. mniejszej niż w 2019 r. Do Pierwszej Komunii św. przystąpiło niespełna 325 tys. osób (spadek o 3,6 p. proc.). Sakrament bierzmowania przyjęło 294 tys. osób (spadek o 3,5 proc.). Zaś sakrament małżeństwa został udzielony 77,2 tys. parom (spadek o 12,1 p. proc. w stosunku do ubiegłego roku i ok. 38 p. proc w stosunku do 2019 r.).

Liczba parafii

Według danych zebranych przez ISKK w 2023 r. działalność duszpasterską prowadziły w Polsce 10 344 parafie katolickie (z czego 680 stanowiły parafie zakonne). W stosunku do 2022 roku liczba parafii zmalała o 0,1 %. W 2019 r. w Polsce działały 10 382 parafie.

Obecnie największa liczba parafii znajduje się na terenie diecezji krakowskiej – 448, tarnowskiej – 445 i poznańskiej – 416, zaś najmniejsza liczba prowadzona jest przez Ordynariat Polowy WP – 72, diecezję drohiczyńską – 98 i białostocką – 113.

Kapłani diecezjalni

Liczba księży inkardynowanych do rzymskokatolickich diecezji i eparchii greckokatolickich w 2023 r. wyniosła 23 612, czyli o 153 księży mniej niż w roku poprzednim oraz o 1095 mniej niż w 2019 r. Natomiast księży diecezjalnych bezpośrednio zaangażowanych w pracę duszpasterską w parafiach było w ubiegłym roku 18 553 (20 729 w 2019 r.)

Najwięcej księży inkardynowanych posługuje w diecezji tarnowskiej – 1 486, krakowskiej – 1 135 oraz katowickiej – 978. Najmniejszymi diecezjami pod względem liczby księży były: Ordynariat Polowy WP – 51, drohiczyńska – 250 oraz elbląska – 267. Liczba księży posługujących duszpastersko w parafiach w 2023 roku wyniosła 18 553, czyli o 0,4 % mniej niż w roku poprzednim.

Alumni diecezjalni

W 2023 roku liczba alumnów diecezjalnych wynosiła 1 039, co stanowi spadek o 10,8 % w porównaniu z rokiem 2022 i niemal 40 proc. spadek w porównaniu z rokiem 2019.

W przeliczeniu na 100 księży pracujących w diecezjach, najwięcej alumnów seminariów diecezjalnych formuje się w diecezji warszawskiej (10 alumnów na 100 księży diecezjalnych), łódzkiej (9/100) oraz bielsko-żywieckiej (7/100), najmniej zaś w diecezjach bydgoskiej (2/100), warmińskiej (2/100) oraz legnickiej (2/100).

Zgromadzenia żeńskie

W żeńskich zgromadzeniach czynnych w 2023 r. liczba siostr zakonnych wyniosła 15,6 tys., co stanowi spadek w porównaniu do roku poprzedniego (15,9 tys.) oraz 2019 (niemal 17,2 tys.) Natomiast w zgromadzeniach kontemplacyjnych żyje 1165 siostr (dane za 2022 r.)

Zmniejszyła się nieco liczba domów zgromadzeń żeńskich: z 1 985 do 1 950. (W 2019 r. było w Polsce 2113 domów). W sumie działa w Polsce 109 zgromadzeń żeńskich. Najliczniejsze zgromadzenie czynne to służebniczki NMP (starowiejskie) – ich liczba łącznie wynosiła 784, nazaretanki (637 siostr), elżbietanki (614 siostr).

Zgromadzenia męskie

Liczba członków męskich zgromadzeń zakonnych oraz stowarzyszeń życia apostolskiego w 2023 roku wynosiła łącznie 7 337 (nie licząc zakonników przebywających poza granicami Polski). W ubiegłym roku było ich 7721 a w 2019 r. 8218. W sumie działa w Polsce 78 zgromadzeń męskich. Najliczniejszymi męskimi zgromadzeniami są, podobnie jak w poprzednim roku, franciszkanie, salezianie oraz pallotyni.

W 2023 roku było w Polsce 102 diakonów stałych, czyli o 3 więcej niż w roku poprzednim.

Udział w lekcjach religii

W roku szkolnym 2023/2024 na lekcje religii w placówkach edukacyjnych uczęszczało 78,6 % uczniów. W ubiegłym roku było to 80,3 % uczniów a w 2019 r. 87,6 % uczniów.

Najwyższy odsetek uczniów uczęszczających na lekcje religii odnotowano w diecezji przemyskiej (96,0 %), tarnowskiej (95,9 %) oraz rzeszowskiej (94,1 %), zaś najniższy w diecezji warszawskiej (58,3%), warszawsko-praskiej (61,6 %) oraz wrocławskiej (63,5 %).

Biblioteki

Biblioteki parafialne w 2023 roku prowadziło 6,2 % parafii. Najwięcej bibliotek znajduje się na terenie diecezji krakowskiej (41 bibliotek), tarnowskiej (37 bibliotek) oraz warszawskiej (34 biblioteki). W działalności bibliotek zaangażowanych jest 310 pracowników (w tym 79,4 % kobiet) oraz 1 214 wolontariuszy (w tym 85,7 % kobiet).

Globalne dane ze świata

Po raz drugi dane dotyczące Kościoła katolickiego w Polsce prezentowane są na tle danych Kościoła powszechnego. Począwszy od lat 70. XX wieku o ponad 12 tys. spadła liczba księży ogółem na świecie (z prawie 420 tys. do prawie 408 tys.), z tym że liczba księży diecezjalnych wzrosła o 8 tys. (do 279 tys.), a księży zakonnych spadła o 20 tys. W danym okresie spadła też zdecydowanie liczba siostr zakonnych – o 400 tys., z ponad 1 miliona do prawie 600 tys., jak również liczba braci zakonnych o 30 tys. – z 79 tys. do 49 tys. Obecnie na świecie jest ponad 50 tys. diakonów stałych, a jeszcze w latach 70. XX wieku było ich 309.

W 2022 roku było na świecie 159 tys. parafii diecezjalnych z rezydującym proboszczem, 23 900 parafii zakonnych z rezydującym proboszczem i prawie 43 tys. parafii diecezjalnych bez proboszcza. Najwięcej parafii jest w Europie – prawie 77 tys. Liczba parafii na świecie rośnie – w latach 70. XX wieku było ich ponad 190 tys. a obecnie prawie 226 tys. O ile liczba katolików na świecie wzrosła w ostatnich pięćdziesięciu latach z ponad 650 milionów do 1 390 milionów, to procent katolików w globalnej populacji jest względnie stały i wynosi 18 %.

maj/KAI

Oredownicy dla młodych

21.11.2024

W Roku Świętym odbędą się kanonizacje bł. Carlo Acutisa i bł. Pier Giorgio Frassatego – oficjalnie ogłosił Papież Franciszek na zakończenie audyencji 20 listopada.

Znamy daty ich kanonizacji. Błogosławiony Carlo Acutis świętym ogłoszony zostanie w niedzielę 27 kwietnia, podczas Mszy św. wieńczącej jubileusz młodzieży szkolnej- „nastolatków”, przeżywany w Rzymie w dniach 25-27 kwietnia. Natomiast błogosławiony Pier Giorgio Frassati w poczet świętych zostanie wpisany w niedzielę 3 sierpnia w czasie Mszy św. sprawowanej na terenie kampusu uniwersytetu Tor Vergata pod Rzymem, w ramach jubileuszu młodzieży obchodzonego na przełomie lipca i sierpnia.

– Obaj odznaczeni się miłością do Pana Jezusa Eucharystycznego, a ich ulubioną modlitwą był Różaniec. Byli autentycznymi świadkami wiary wśród swoich rówieśników. To konkretne wskazówki dla współczesnych młodych ludzi, jak osiągnąć świętość – podkreśla o. dr hab. Szczepan T. Praškiewicz OCD, relator Dykasterii Spraw Kanonizacyjnych.

Błogosławiony Carlo Acutis mówił, że Eucharystia jest autostradą do Nieba. Już jako siedmioletni chłopiec, za pozwoleniem odpowiedniej władzy kościelnej, przystąpił po raz pierwszy do Komunii Świętej. Od tego dnia codziennie w pełni uczestniczył w Eucharystii. Ewangelizował na różne sposoby wykorzystując do tego m.in. internet, stąd nazywany jest „patronem Internetu”. Opracował kilka wystaw multimedialnych, w tym poświęconą cudom eucharystycznym. Lubił sport, był wolontariuszem w stołówkach dla bezdomnych, uwielbiał zwierzęta, był bardzo uzdolniony muzycznie. Miał zaledwie 15 lat, kiedy zdiagnozowano u niego ostrą białaczkę szpikową. Umarł w opinii świętości 12 października 2006 r.

– Jego kanonizacja wyznaczona w czasie obchodów jubileuszu młodzieży szkolnej czyli starszych dzieci i nastolatków, jest wyraźną wskazówką, czym jego rówieśnicy powinni się kierować w życiu. Carlo jest przykładem zwykłego chłopca, który jednak swoją wiarę traktował bardzo poważnie. Każdy dzień wykorzystywał, aby zbliżyć się do Jezusa. Jako uzdolniony programista, właśnie internet, w którym tak wiele czasu spędza dziś współczesne młode pokolenie, również wykorzystywał do głoszenia Ewangelii – mówi o. Szczepan T. Praškiewicz OCD.

Błogosławiony Pier Giorgio Frassati urodził się 6 kwietnia 1901 r. w Turynie. Uczył się w kolegium jezuitów, był studentem inżynierii górniczej na Politechnice Turyńskiej. Aktywnie uczestniczył w życiu Kościoła, poprzez przynależność do wielu katolickich stowarzyszeń. Należał do Trzeciego Zakonu Dominikańskiego. Pasjonowały go górskie wycieczki. W czerwcu 1925 r. zdiagnozowano u niego zapalenie mózgu i rdzenia kręgowego. Zmarł w opinii świętości 4 lipca 1925 r., mając 24 lata.

– Bardzo symboliczną będzie kanonizacja Pier Giorgio Frassatego w czasie Mszy św. na Tor Vergata. Tu w 2000 roku z młodymi spotkał się św. Jan Paweł II. Z tego miejsca mówił do młodzieży z całego świata, że są „stróżami poranka o świcie trzeciego tysiąclecia”. Te słowa Ojca Świętego pozostają aktualne dla kolejnych pokoleń ludzi młodych. Na tej drodze przykładem i wzorem będą nowi młodzi święci, kanonizowani przez Papieża Franciszka, Carlo Acutis i Pier Giorgio Frassati. Młodzi wiekiem, ale dojrzałymi duchowo zapewne swoim przykładem zainspirują chłopców i dziewczęta, do odważnego głoszenia Chrystusa. Oni są szczególnie autorytetami w dobie utraty wiary przez wielu młodych ludzi, w czasach szerzącego się nihilizmu i deprawacji – akcentuje relator Dykasterii Spraw Kanonizacyjnych.

Małgorzata Bochenek, Nasz Dziennik, 21 listopada 2024

Prawie 100 uczestników Zakonnego Forum Duszpasterstwa Młodzieży

21.11.2024

– Tak jak misjonarz, który jedzie do innego kraju musi się nauczyć miejscowego języka, żeby móc głosić Ewangelię, tak naszym zadaniem jest uczenie się języka młodych ludzi – mówi o. Tomasz Maniura OMI, organizator i uczestnik 5. Zakonnego Forum Duszpasterstwa Młodzieży i Powołań.

Od 18 do 21 listopada w Oblackim Centrum Młodzieży NINIWA w Kokotku odbywa się 5. Zakonne Forum Duszpasterstwa Młodzieży i Powołań. Bierze w nim udział prawie 100 zakonników i zakonnic ze zgromadzeń, które podejmują pracę z młodzieżą. Hasłem tegorocznego spotkania jest: „Wychowywać siebie, wychowywać innych”.

– Nie damy drugiemu człowiekowi czegoś, czego nie mamy. Jeżeli duszpasterz młodzieży sam nie będzie dojrzałym człowiekiem, świadomym siebie, to nie będzie w stanie poprowadzić innych ludzi do dojrzałości. Dlatego wychowywać trzeba najpierw siebie. Taka

praca z ludźmi wymaga doprowadzenia ich do odkrycia, kim oni są. Ale najpierw duszpasterz musi poznać samego siebie – mówi o. Maniura OMI.

Spotkanie w Kokotku zainaugurowała w poniedziałek 18 listopada msza św. z udziałem bp. Grzegorza Suchodolskiego, przewodniczącego Rady ds. Duszpasterstwa Młodzieży KEP. W trakcie forum konferencji dla zebranych prowadzi o. Andrzej Jastrzębski OMI – misjonarz oblat i profesor Uniwersytetu św. Pawła w Ottawie (Kanada), gdzie na co dzień zajmuje się m.in. duszpasterstwem studentów. Jest też czas poświęcony na bloki warsztatowe i wymianę doświadczeń.

– Bardzo się cieszę, że forum funkcjonuje i że ma taki odzew. Spotkało się z dużym zapotrzebowaniem. Ta potrzeba została dobrze rozeznana, a inicjatywa jest „trafiona w dziesiątkę”. Uczestnicy przeżywają ten czas z dużym zaangażowaniem. Są tu prawie wszystkie zakony, które mają duszpasterzy młodzieży. Sam, jako duszpasterz, czerpię z doświadczenia innych. Jest dużo rozmów i pracy w grupach. Tutaj rozmawiamy nie tylko o technikach pracy z młodymi, ale przede wszystkim dajemy sobie nasze doświadczenie przeżywania i sukcesów, i porażek. Umacniamy się wzajemnie – mówi o. Tomasz Maniura OMI, duszpasterz młodzieży z Kokotka.

Jak przyznaje oblat, jednym z wyzwań w dotarciu do ludzi młodych jest kwestia języka. – Dzisiejsze pokolenie mówi swoim językiem. I my mamy się uczyć tego języka, bo my jesteśmy posłani, żeby do tych ludzi iść. Tak jak misjonarz, który jedzie do innego kraju musi się nauczyć miejscowego języka, żeby móc głosić Ewangelię, tak naszym zadaniem jest uczenie się języka młodych ludzi – podsumowuje oblat.

Antoni Jezierski

ZAKON

List Ojca Generala do Zakonu w sprawie nadużyć

Moje drogie siostry,
Moi drodzy bracia,

Niniejszą notą chciałbym przekazać Wam kilka wskazówek dotyczących bolesnego faktu nadużyć w życiu zakonnym, w tym zwłaszcza nadużyć władzy i wykorzystywania seksualnego. Kościół jest świadomy tej smutnej rzeczywistości. Media nagłośniły obecność wykorzystywania seksualnego w Kościele (zarówno wśród nieletnich, jak i dorosłych) i wszyscy jesteśmy świadomi tej rzeczywistości, która wcześniej była trzymana w milczeniu i tajemnicy, a wręcz oczekiwano, aby o tym nie mówić ani nie zgłaszać, podczas gdy teraz, na szczęście, wszystko zmieniło się w Kościele, ale także w społeczeństwie obywatelskim.

W ostatnich latach jako Przełożony Generalny Zakonu zauważyłem, że my, Karmelici Bosi, w żadnym wypadku nie jesteśmy wolni od niebezpieczeństwa różnych form nadużyć, przed którymi ostrzega nas i napomina Kościół: nadużyć związanych z rządzeniem, władzą, nadużyć seksualnych, sumienia itp.

1. Dar powołania zakonnego

Chciałbym zacząć od przypomnienia tego, jak Kościół postrzega nas, zakonników i zakonnice. W Kościele jesteśmy darem. Sobór Watykański II w Konstytucji dogmatycznej o Kościele *Lumen gentium* stwierdza, że: „*Rady ewangeliczne dotyczące poświęconej Bogu czystości, ubóstwa i posłuszeństwa, jako ugruntowane w słowach i przykładach Pana, a zalecane przez Apostołów, Ojców i doktorów Kościoła oraz pasterzy, są darem Bożym, który Kościół otrzymał od swego Pana i z łaski Jego ustawicznie zachowuje*” (LG 43). A w Dekrecie o życiu zakonnym *Perfectae caritatis* czytamy: „*Dążenie do miłości doskonałej drogą rad ewangelicznych bierze początek z nauki i przykładu Boskiego Mistrza i stanowi wybitny znak Królestwa niebieskiego*” (PC 1).

W tymże *Lumen gentium* Sobór przedstawia profesję rad ewangelicznych jako całkowity dar osoby Bogu oraz jako znak i bodziec dla wszystkich członków Kościoła: „*Przez śluby albo inne święte więzy naturą swą podobne do ślubów, którymi chrześcijanin zobowiązuje się do praktykowania trzech wyżej wymienionych rad ewangelicznych, oddaje się on całkowicie na wolność umiłowanemu nade*

wszystko Bogu, tak że z nowego i szczególnego tytułu poświęca się służbie Bożej i Jego czci. ... Jest więc ślubowanie i spełnianie rad ewangelicznych niejako widowym znakiem, który może i powinien pociągnąć skutecznie wszystkich członków Kościoła do ochoczego wypełniania powinności powołania chrześcijańskiego” (LG 44).

2. Nadużycie władzy

Papież Franciszek stwierdził 25 sierpnia 2018 r. w Irlandii, że spośród różnych typów nadużyć „wykorzystywanie seksualne nie jest pierwszym. Pierwszym jest nadużycie władzy i sumienia” (Civiltà Cattolica, 4038 [2018], 449). Problem nadużyć władzy w Kościele jest szerszy niż molestowanie czy wykorzystanie seksualne. Wykorzystywanie seksualne jest jednym z przejawów nadużycia władzy.

Co to jest nadużycie władzy? Nadużycie władzy jest przekraczaniem kompetencji lub po prostu przekraczaniem granic wyznaczonych władzy kościelnej. Mówiąc o nadużyciu, musimy przede wszystkim wziąć pod uwagę pewne ograniczenia w sprawowaniu władzy. W Kościele władza jest służbą, a wzorem jest Jezus, który „nie przyszedł, aby Mu służyli, ale aby służyć i oddać życie swoje na okup za wielu” (Mk 10,45).

Wedle Kodeksu Prawa Kanonicznego przełożeni powinni pełnić swoją funkcję i sprawować władzę zgodnie z przepisami prawa powszechnego i własnego (por. kan. 617). Oznacza to, że władza przełożonych nie może być sprawowana arbitralnie i według własnych zachcianek. Oprócz powszechnego prawa Kościoła istnieje prawo każdego instytutu zakonnego, którego celem jest ochrona własnego dziedzictwa duchowego, własnego charyzmatu. Przełożeni nie są kierownikami jakiegoś przedsiębiorstwa, ale są powołani do ochrony charyzmatu swojej rodziny zakonnej.

W zależności od przedmiotu nadużycia można wyróżnić nadużycie władzy, które polega na przekroczeniu kompetencji prawnych, oraz nadużycie duchowe, zwane także nadużyciem sumienia, które polega na przekroczeniu ustalonego forum lub pola działania. W prawie kanonicznym istnieje rozróżnienie pomiędzy *forum zewnętrznym*, które odpowiada zewnętrznym obiektywnym kryteriom, a *forum wewnętrznym*, które odpowiada osobistemu sumieniu. *Forum wewnętrzne* oznacza ściśle to, co jest dzielone podczas spowiedzi lub kierownictwa duchowego. W tym sensie nadużycie duchowe wkracza w sferę odpowiadającą innym przypadkom, jak na przykład sferę sumienia, zastrzeżoną dla szafarza sakramentu pojednania czy Penitencjarii Apostolskiej.

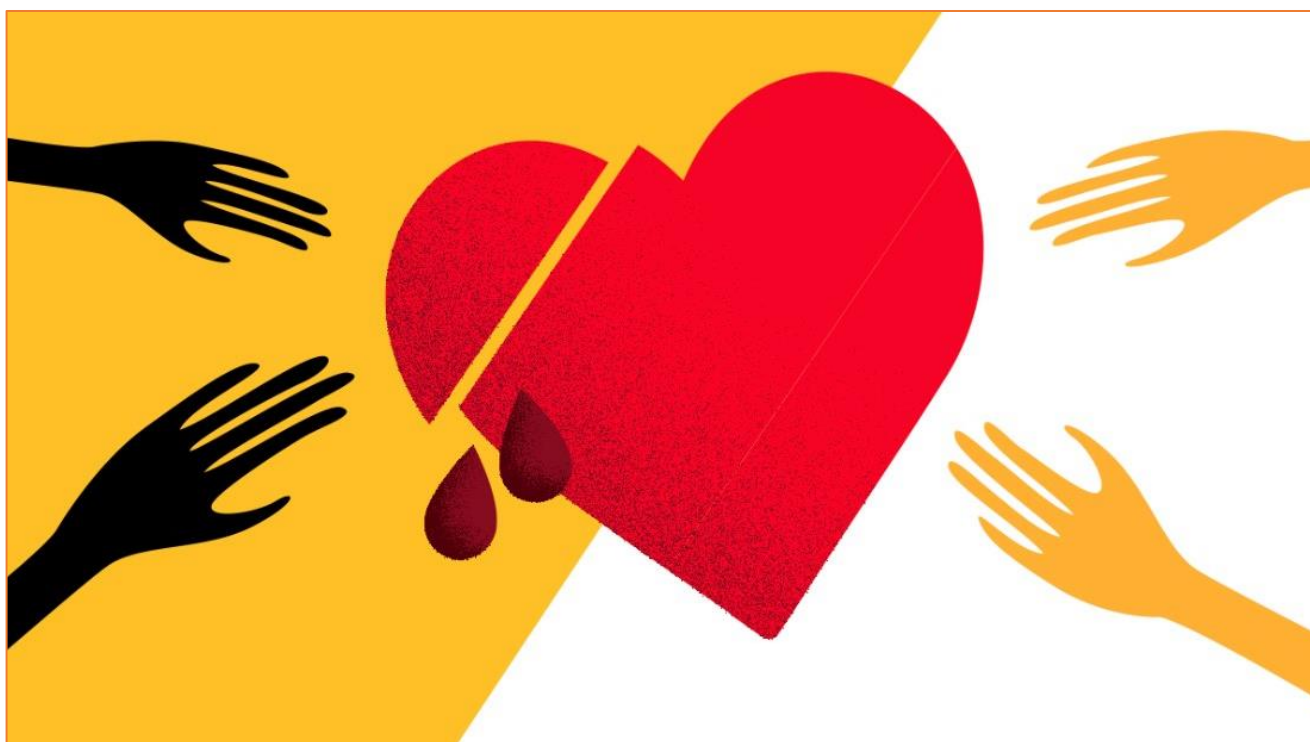
To doprecyzowanie jest niezwykle istotne, gdyż posłuszeństwo zakonne wobec przełożonych obowiązuje, jeżeli działają oni w zakresie swoich kompetencji, wyznaczonych między innymi przez prawo własne, czyli Konstytucje, a także w przestrzeni właściwego forum (*forum zewnętrzne*). Ewentualne przekroczenie kompetencji przez przełożonych powoduje, że ich decyzje są nieskuteczne i w konsekwencji nie wymagają posłuszeństwa. Jednocześnie przekroczenie swoich kompetencji generuje nadużycie władzy.

Kodeks Prawa Kanonicznego podkreśla powagę nadużyć i wskazuje kary, jakie należy zastosować wobec „dopuszczających się nadużycia w związku ze sprawowaniem władzy, urzędu lub zadania” (kan. 1378 § 1). Władza kościelna lub jurysdykcyjna przynależy tym, którzy otrzymali święcenia kapłańskie (kan. 129), natomiast urząd kościelny to „wszelkie zadanie, ustanowione na stałe, z postanowienia czy to Bożego, czy kościelnego, dla realizacji celu duchowego” (kan. 145).

Na podstawie dokumentu *Młode wino, nowe bukłaki* ówczesnej Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego (2017) można wskazać niektóre przypadki nadużyć władzy:

- centralizacja wszystkiego w osobie sprawującej władzę, z pominięciem pomocniczych organów zarządzających, takich jak Rada czy Kapituła;
- nieprzekazanie prawidłowych i rzetelnych informacji;
- nieprzestrzeganie norm kanonicznych;
- manipulowanie wolnością i godnością człowieka, „doprowadzając go do całkowitej zależności, naruszając jego godność, a nawet podstawowe prawa człowieka” (n. 20);
- ograniczenie lub nawet eliminowanie współodpowiedzialności innych członków wspólnoty;
- zachowanie *status quo*, posługując się argumentami w stylu: „zawsze się tak robiło” (nr 19);
- wieloletni brak zmian w przydzielaniu zadań.

Podczas spotkania w Nemi z Przewodniczącymi i Delegatkami Federacji i Stowarzyszeń Karmelitanek Bosych w sprawie rewizji Konstytucji w kwietniu 2024 roku jasno powiedzieliśmy o potrzebie rozeznawania i towarzyszenia. Zachęcam do ponownego przeczytania konferencji „Karmel Terezański dzisiaj”. Przytaczam tu niektóre ważne myśli: „Duszące środowisko i nadmierna kontrola (nie mówię o potrzebie porządku i dyscypliny) nadal istnieją w konwentach i klasztorach, rujnując w ten sposób zaufanie i powodując wiele smutku. Teresa pragnęła wymagającego stylu i hojnego dawania siebie w atmosferze zaufania i wolności, w której można oddychać i gdzie „wszyscy muszą się wzajemnie kochać”. Dziś są też pewne choroby: manipulanci z urokiem, ludzie, którzy uwodzą, którzy mają życzliwą lub czarującą stronę i nie akceptują przeciwników ani opozycjonistów. Kochają cię, a dzień, w którym nie tańczysz w takt ich muzyki, sprawiają, że twoje życie staje się nie do zniesienia. Istnieje szantaż emocjonalny, a sprawcy przemocy stają się ofiarami, gdy ktoś im zaprzecza lub ma odmienne zdanie. Musimy otworzyć oczy i tworzyć wspólnoty, w których panują przejrzystość i prawda, w których są dojrzały mężczyźni i kobiety, uznający swoje ograniczenia i pozwalający sobie pomóc. Musimy oczyścić swoje życie i „nie oszukiwać siebie”. Musimy pomóc tym, którzy chronią swoje kompleksy, stosując sztywność i nadmierny autorytaryzm wobec innych” (Miguel Márquez Calle, *Il Carmelo Teresiano Oggi* [Nemi, 16 kwietnia 2024 r.]).

Z drugiej strony musimy także unikać niebezpieczeństwa postrzegania jakiegokolwiek sprawowania władzy lub korygowania jako nadużycia władzy. Istnieje bowiem ryzyko przesadnego subiektywizmu: wyobrażania sobie – bez rozeznania i szczerego dialogu – że każda sugestia lub polecenie, które przychodzi do nas od przełożonych, są nadużyciem. Przez ślub posłuszeństwa my, zakonnicy, dobrowolnie zgodziliśmy się szukać zawsze i we wszystkim woli Bożej, a pośrednictwo naszych przełożonych jest w tym cenną pomocą. Niedopuszczalne jest uchylanie się od obowiązku podporządkowania się uprawnionym decyzjom przełożonych pod pretekstem ewentualnego nadużycia władzy.

3. Nadużycie seksualne w życiu konsekrowanym

Powszechnie wiadomo, że w ostatnich latach w mediach społecznościowych czytamy publikacje dotyczące molestowania w Kościele, nie tylko wobec nieletnich, ale także wobec zakonnic; zazwyczaj w takich przypadkach sprawcą jest zakonnik mężczyzna.

W Karmelu Terezańskim niestety zdarzały się przypadki kapłanów zakonnych, którzy wykorzystywali zakonnice. Kobiety te ufały tym kapłanom jako władzom (przełożonym), spowiednikom, kierownikom duchowym lub jako braciom w tym samym charyzmacie. Niektórzy z naszych współbraci zawiedli w swojej konsekracji zakonnej oraz w roli przełożonych, spowiedników, kierowników duchowych i braci.

W ostatnich latach Kościół opublikował kilka dokumentów, które pomagają nam stawiać czoła smutnej rzeczywistości wykorzystywania seksualnego. Motu proprio Papieża Franciszka *Vos estis lux mundi* [VELM] (opublikowane 7 maja 2019 r. i zaktualizowane 25 marca 2023 r.), będące wynikiem spotkania w Rzymie wszystkich przewodniczących Konferencji Episkopatów Kościoła powszechnego z Papieżem, dokument o charakterze interdyscyplinarnym, musi być stosowany przez różne dykasterie: Nauki Wiary, Kościołów Wschodnich, Biskupów, Ewangelizacji, Duchowieństwa oraz Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego (por. VELM, art. 7).

W tym dokumencie Kościoła powszechnego wykorzystywanie seksualne uznawane jest za przestępstwo wyrządzające poważną szkodę ofiarom: „Przestępstwa związane z wykorzystywaniem seksualnym obrażają naszego Pana, powodując u ofiar szkody fizyczne, psychiczne i duchowe oraz szkodą wspólnocie wiernych” (VELM, Wstęp).

– *„Przestępstwa wykorzystywania seksualnego obrażają Naszego Pana”*. W tym wypadku wykorzystywanie seksualne w kontekście konsekrowanego życia zakonnego jest przestępstwem z tytułu naruszenia ślubu czystości, konsekracji zakonnej, a także sakramentu spowiedzi, jeżeli ma ono miejsce w kontekście tegoż sakramentu (por. kan. 1395 § 3).

– *„powodując u ofiar szkody fizyczne, psychiczne i duchowe”*. Negatywne konsekwencje każdego rodzaju wykorzystywania seksualnego dla ofiary są obiektywne. Ofiarami są dorośli, a nie nieletni; jednakże w kontekście zaufania do osoby sprawcy przemocy, czy to w obszarze sakramentu pojednania, kierownictwa duchowego czy formacji, wykorzystanie zawsze powoduje głębokie i trudne do zagojenia rany. Ofiara musi zwrócić się o pomoc do psychologa lub psychiatry, aby przezwyciężyć traumę związaną z wykorzystywaniem seksualnym w którymkolwiek z wyżej wymienionych obszarów.

– *„Szkodzą wspólnocie wiernych”*. Skandal nadużyć seksualnych ze strony kapłanów lub osób zakonnych dotyka całą wspólnotę, co wywołuje ból i konsternację u wszystkich wiernych.

Papież Franciszek wskazuje nam kroki jakie należy podjąć, aby zapobiec nadużyciom w Kościele: *„Aby takie zjawiska, w jakichkolwiek formach, nie miały więcej miejsca, potrzebne jest nieustanne i głębokie nawrócenie serc, potwierdzone konkretnymi i skutecznymi działaniami, które angażowałyby wszystkich w Kościele, tak aby osobista świętość i zaangażowanie moralne mogły przyczynić się do krzewienia pełnej wiarygodności przepowiadania ewangelicznego i skuteczności misji Kościoła”* (VELM, Wstęp).

– *„Aby takie zjawiska w jakichkolwiek formach, nie miały więcej miejsca”*. W obliczu tej bolesnej rzeczywistości Kościół zaproponował różne środki, dokumenty i programy szkoleniowe, aby zwalczać fakt wykorzystywania seksualnego i zapobiegać mu.

– *„Potrzebne jest nieustanne i głębokie nawrócenie serc”*. Pierwszym wezwaniem Kościoła, aby zająć się i zwalczać wykorzystywanie seksualne, jest nawrócenie serca, w ramach którego jest zawsze konieczne i istotne nawrócenie umysłu i idei. Bóg działa w sercu każdego, składając w nim dar nawrócenia; jednakże nie będzie prawdziwego nawrócenia, jeśli nie będzie nawrócenia myśli, które motywuje nawrócenie serca i nowe postępowanie człowieka. A przecież Bóg ma swobodę działania i doprowadzenia do nawrócenia w dowolnym czasie i okolicznościach.

– *„Potwierdzone konkretnymi i skutecznymi działaniami, które angażowałyby wszystkich w Kościele”*. Konkretnie działania będą skuteczne w takim stopniu, w jakim pozwolimy się prowadzić Duchowi nawrócenia wewnętrznego i zewnętrznego. Należy podjąć krok – będący nawróceniem – przyjęcia ofiary ze wszystkim, co przeżyła, postawić agresora wobec prawdy o jego czynach i zastosować w konsekwencji karę: środki karne lub leczenie. Zwykle jesteśmy bardziej skłonni chronić agresora, co powodowało, że konsekwencje dla Kościoła były bolesne i smutne. Nawrócenie serca oznacza proszenie Boga o nawrócenie w zakresie myśli, sposobu rozumowania, skargi ofiary i odpowiedzialności agresora.

– *„Tak aby osobista świętość i zaangażowanie moralne mogły przyczynić się do krzewienia pełnej wiarygodności przepowiadania ewangelicznego i skuteczności misji Kościoła”*. Życie zakonne według Soboru Watykańskiego II jest znakiem dóbr przyszłych, zapowiedzią życia wiecznego (por. LG 44): fakt nadużyć w życiu zakonnym plami życie konsekrowane we wszystkich jego wymiarach, aż do przyćmienia samej misji eklesjalnej.

Dlatego jest bardzo ważne – i proszę Was o to –, abyście w programach formacyjnych Karmelitów Bosych i Karmelitanek Bosych, z szacunkiem i z pomocą osób kompetentnych, poruszali kwestie związane z dialogiem, szczerością, współpracą, prawdziwą przyjaźnią, zwłaszcza te dotyczące uczuciowości i seksualności. Niech formowani znajdą u swoich formatorów i towarzyszy (którzy muszą być osobami dojrzałymi) wystarczające zaufanie, aby móc wyrazić traumy, rany, trudności, wyzwania, a przede wszystkim bogactwa, jakie niesie ze sobą dar czystości. Jest to temat, który zawsze wymaga dojrzewania i ciągłego pielęgnowania bez angelizmu, bez pogardy dla ciała, w uznaniu piękna Bożego stworzenia, przeżywanego z wdzięcznością w rodzinie-wspólnocie. Jest to rzeczywistość, o którą zawsze należy się troszczyć i której należy towarzyszyć.

4. Przepięstwo wykorzystywania seksualnego i tuszowanie

Wykorzystywanie seksualne, powiązane z nadużyciem władzy, stanowi poważny atak na godność dzieci Bożych i jest szczególnie poważne, gdy ma miejsce w Kościele i w życiu konsekrowanym. Apostoł Paweł pisze do chrześcijan w Koryncie: „Czy nie wiecie, że ciało wasze jest świątynią Ducha Świętego, który jest w was, a którego macie od Boga?” (1 Kor 6:19). Słusznie Kościół wzmacnia środki mające na celu zapobieganie nadużyciom i karanie sprawców.

W motu proprio *Vos estis lux mundi* omówiona została tematyka i zakres przepięstwa wykorzystywania seksualnego. W odniesieniu do osób mówi się, że *Niniejsze przepisy stosuje się w przypadku zawiadomień odnoszących się do duchownych lub członków instytutów życia konsekrowanego czy stowarzyszeń życia apostołskiego*. Przepięstwa, o których mowa, to przepięstwa przeciwko szóstemu przykazaniu Dekalogu popełnione *stosując przemoc lub groźbę, czy też nadużycie władzy, do dokonywania lub poddawania się czynnościom seksualnym* albo popełnione „z osobą małoletnią lub z osobą, która trwale jest niezdolna posługiwać się rozumem lub z dorosłym bezradnym” (VELM 1,1).

W nowym kanonicznym prawie karnym zreformowanym przez papieża Franciszka w 2021 r. dodane zostały kary, które mają być stosowane wobec tego, kto „*przemocą, groźbą lub nadużyciem władzy popełnia przepięstwo przeciwko szóstemu przykazaniu Dekalogu lub zmusza kogoś do wykonania lub poddania się aktom seksualnym*”, zarówno w odniesieniu do duchownych (kan. 1395 § 3), jak i do każdego członka instytutu życia konsekrowanego lub stowarzyszenia życia apostołskiego, a także dla każdego wiernego cieszącego się godnością lub sprawującego urząd lub funkcję w Kościele (kan. 1398 § 2).

Po tej krótkiej refleksji, wraz z całym Kościołem i Zakonem proszę wszystkich zakonników konsekrowanych w Karmelu Terezańskim, aby nie trwali w kulturze milczenia i tuszowania. Zamiast tego musimy zgłaszać wszystkie rodzaje wykorzystywania lub molestowania seksualnego. Cisza nie przyniosła pozytywnych rezultatów ani dla Kościoła, ani dla Zakonu. Nie ma miejsca w Kościele ani w Karmelu Terezańskim dla sprawców przemocy, którzy nie żałują, trwają w grzechu, nie uznają swojej choroby. Ci, którzy mają jakiegokolwiek słabości lub choroby w tym obszarze, muszą bezzwłocznie zwrócić się o pomoc, zanim wyrządzą komukolwiek krzywdę. Wszyscy jesteśmy grzesznikami, dlatego wszyscy potrzebujemy nawrócenia, pomocy i pokornego pozwolenia na korygowanie i prowadzenie.

Apel ostatnich Papieży o „zero tolerancji” w przypadku wykorzystywania nieletnich dotyczy także przypadków wykorzystywania zakonnic. Nikt nie może sobie pozwolić na nękanie i molestowanie osoby konsekrowanej Bogu, a tym bardziej pod pretekstem „teologii” ciała, seksualności czy wolności, maskując nadużycia i manipulacje.

Jako Przełożony Generalny Zakonu proszę o przebaczenie wszystkich, którzy w kontekście Karmelu doświadczyli lub doświadczenia jakiegokolwiek rodzaju przemocy ze strony kóregokolwiek z naszych braci lub sióstr, zakonników lub świeckich; wzywam tych, którzy mają skłonności do nadużyć, aby bezzwłocznie zwrócili się o pomoc i towarzyszenie, by nie wyrządzać krzywdy lub ją naprawić, jeśli ją popełnili; proszę o uzdrowienie wszystkich ofiar, ich lęków, ran i odzyskanie wolności, radości i godności.

Dzisiaj chodzenie w prawdzie oznacza dla Karmelu Terezańskiego potępienie wszelkiego rodzaju nadużyć i pracę na rzecz odnajdywania sprawiedliwości i miłości. Nie pozwólmy, aby ogarnął nas strach i fałszywy szacunek. Musimy bać się kłamstw, a nie prawdy. Proszę wszystkich o pokorę, abyśmy pozwolili sobie na rozeznanie i korygowanie, modlitwę, odwagę, szczerość...

Pasją Świętej Teresy było stworzenie Karmelu, który kroczyłby w prawdzie i zdrowej komunii z Bogiem i z innymi. Postępowanie w prawdzie, ze szczerością i ufnością, w prawdziwej przyjaźni jest terezańskim ideałem. Dbajmy o ten cenny skarb, który dał nam Bóg.

Asuncion (Paragwaj), 21 listopada 2024, Święto Ofiarowania NMP

O. Miguel Marquez Calle OCD, przełożony generalny

Tłumaczenie z j. włoskiego: o. Grzegorz A. Malec

Zaproszenie na Światowe Spotkanie OCDS – Avila, 23-26 lipca 2026

Góra Karmel, 10 listopada 2024

Drodzy Bracia i Siostry z OCDS, Drodzy Delegaci i Asystenci OCDS,

Niech ten list zastanie Was, Wasze rodziny i Wasze wspólnoty w pełnym zdrowiu pod każdym względem.

Z wielką radością zapraszam Was na Światowe Spotkanie OCDS, które odbędzie się w Avili (Hiszpania) od 23 do 26 lipca 2026 r. Tytuł spotkania brzmi: „Świadkowie doświadczenia Boga: tożsamość i misja”. Będzie to ważny moment w historii OCDS i niepowtarzalna okazja do wzajemnego poznania się, podzielenia się naszą wiarą, odnowienia naszego charyzmatu karmelitańskiego i umocnienia braterskich więzi, które jednoczą nas wszystkich jako członków rodziny Karmelu Bosego. Przewidujemy udział tysiąca osób z całego świata. Dzięki bogatej duchowości św. Teresy od Jezusa i św. Jana od Krzyża, to spotkanie pozwoli nam pogłębić naszą drogę ku zjednoczeniu z Bogiem poprzez modlitwę i życie braterskie.

Program obejmuje czas na modlitwę i refleksję, konferencje, jak i różnorodne zajęcia duchowe i kulturalne, a wszystko w klimacie wspólnoty i radości. Jesteśmy przekonani, że to spotkanie na ziemi św. Teresy będzie dla każdego duchowym ubogaceniem.

Avila, miasto, które przechowuje pamięć o naszej Matce Św. Teresie, przyjmie nas wraz z całą swoją historią i zaprosi nas do przeżycia tego spotkania jako momentu duchowej odnowy i wspólnotowego wzrostu. Liczymy na Waszą obecność i udział w tym wyjątkowym wydarzeniu. Wszystkie niezbędne informacje znajdziecie na naszej stronie internetowej: <https://www.carmelitaniscalzi.com/>.

Niech nasz Pan, Matka Boża z Góry Karmel i Święty Józef towarzyszą nam i prowadzą nas w przygotowaniu tego spotkania, aby było prawdziwym znakiem wewnętrznej komunii i jedności naszego ukochanego Zakonu Karmelitów Bosych.

Podpisuję ten list u stóp Matki Bożej z Góry Karmel, tutaj, w Sanktuarium Stella Maris. I z tego miejsca błogosławię was i modlę się za was wszystkich, bracia i siostry Świeckiego Karmelu rozsiani po całym świecie. Uciekamy się pod Jej opiekę i zawieramy jej macierzyńskiej opiece.

Fr. Miguel Márquez Calle OCD, Przełożony Generalny

Fr. Ramiro Casale OCD, Delegat Generalny OCDS

* * * * *

Światowe Spotkanie Świeckich Karmelitów Bosych (OCDS), zatytułowane **Świadkowie doświadczenia Boga: Tożsamość i Misja**, odbędzie się w mieście Avila w Hiszpanii w dniach 23-26 lipca 2026 r.

Aby wziąć udział należy przeprowadzić dwie procedury:

1) Rejestracja wstępna i 2) Rejestracja.

WSTĘPNA REJESTRACJA

Aby oszacować liczbę uczestników z każdej prowincji, niezbędna jest procedura rejestracji wstępnej. Należy tego dokonać osobiście pod wskazanym poniżej linkiem do rejestracji wstępnej. Tam zapytamy Cię o: 1) imię i nazwisko, 2) dokument tożsamości (jeżeli nie posiadasz paszportu musisz o niego jak najszybciej wystąpić, gdyż będzie Ci on potrzebny do rejestracji), 3) nazwa wspólnoty do której należysz; 4) miasto; 5) prowincja; 6) państwo; 7) adres e-mail; 8) Numer telefonu komórkowego.

Rejestracja wstępna ma charakter osobisty, nie dotyczy grup czy wspólnoty.

Rejestracja wstępna: <https://docs.google.com/ocds2026>

Po zakończeniu wstępnej rejestracji w każdej Prowincji będziemy mieć jasność odnośnie całkowitej liczby uczestników i ich pochodzeniu. Następnie przystąpimy do ewentualnego ponownego dostosowania liczby uczestników według prowincji, aby zapewnić sprawiedliwy podział i umożliwić udział jak największej liczbie uczestników. Należy pamiętać, że jeśli liczba rejestracji wstępnych pochodzących z tej samej prowincji będzie nadmierna, nie wszystkie zostaną przyjęte, ponieważ ograniczyłoby to udział innych prowincji. Pierwszeństwo będą miały pierwsze zgłoszenia wstępne otrzymane z każdej prowincji; pozostali zostaną umieszczeni na liście oczekujących.

Procedura rejestracji wstępnej będzie otwarta od 1 grudnia 2024 roku do 31 marca 2025 roku.

REJESTRACJA

Po przydzieleniu miejsc pomiędzy poszczególne Prowincje rozpoczniemy drugą procedurę: ostateczną rejestrację, która będzie otwarta od 1 grudnia 2025 r. do 31 stycznia 2026 r. W tym czasie będziesz musiał dokonać pełnej opłaty za rejestrację, która będzie wynosić od 220 do 250 euro, w zależności od liczby uczestników i ostatecznych cen dostawców.

Rejestracja obejmuje udział we wszystkich sesjach i zajęciach Spotkania, materiały, usługę tłumaczenia symultanicznego, przerwy kawowe (poranne i popołudniowe), obiady, transport na miejsce wydarzenia, wybrane zwiedzanie z przewodnikiem (Avila, Segovia, Alba de Tormes lub Medina del Campo) oraz zaświadczenie o udziale w Kongresie.

Chociaż możesz wybrać zakwaterowanie spośród różnych opcji oferowanych przez miasto, dla ułatwienia wyszukiwania zostanie sporządzona lista z sugerowanymi domami zakonnymi, hotelami i hostelami. Należy pamiętać, że zakwaterowanie w ośrodkach katolickich kosztuje około 50 euro za osobę za noc w pokoju dwuosobowym i 55 euro za osobę za noc w pokoju jednoosobowym; ceny te obejmują śniadanie i kolację. Młodzi ludzie, którzy chcą zatrzymać się w ośrodku młodzieżowym CITeS w pokojach wieloosobowych (6, 8 i 10 osób) z łózkami piętrowymi, zapłacą około 35 euro za noc od osoby; cena ta obejmuje śniadanie i kolację. Jeśli chodzi o hotele i hostele, ceny wahają się od 50 do 120 euro za osobę za noc; tylko niektóre obejmują śniadanie, ale żaden nie obejmuje kolacji.

Procedura rejestracyjna zostanie zakończona w momencie otrzymania dowodu wpłaty, który należy przesłać na wskazany przez nas adres e-mail. Jeśli potrzebujesz wizy, dostarczymy Ci dowód rejestracyjny wraz z fakturą, aby ułatwić ten proces.

Metody płatności

Akceptujemy płatności przelewem bankowym, kartą kredytową i PayPal. Dane bankowe będą dostępne na platformie w momencie rozpoczęcia procesu rejestracji (1 grudnia 2025).

Anulowanie rejestracji

Po dokonaniu rejestracji oraz płatności będziesz mógł zrezygnować z udziału z powodu siły wyższej, którą będziesz musiał należycie uzasadnić. W takim przypadku naliczona zostanie kara w wysokości 20% na pokrycie kosztów zarządzania. Na etapie rejestracji zostanie podany ostateczny termin możliwości anulowania rezerwacji, po upływie którego nie będzie możliwości ubiegania się o zwrot pieniędzy.

Jubileusz obecności karmelitów bosych w Wadowicach

– *Udowodnił, że aby żyć miłością, nie trzeba oczekiwać nadejścia „lepszyc czasów”, bo do jej praktykowania „wszystkie czasy są dobre”. I sam wyjaśnił, gdzie znajdował siłę: znajdował ją „w ucieczce do sakramentów świętych i w modlitwie”. Warto zapamiętać tę prawdę, stanowiącą podstawę naszego chrześcijańskiego życia – mówił o św. Rafał Kalinowskim kard. Stanisław Dziwisz w Sanktuarium św. Józefa w Wadowicach.*

Kard. Stanisław Dziwisz przewodniczył uroczystościom odpustowym w Sanktuarium św. Józefa w Wadowicach. Wydarzenie było połączone z obchodami 125. rocznicy konsekracji kościoła na Górcie.

– W dzień wspomnienia liturgicznego św. Rafała Kalinowskiego chcemy dziękować Bogu za 125-lecie obecności karmelitów bosych na wadowickiej Górcie. To również jubileusz konsekracji tego kościoła, tej świątyni. Wszystkich, którzy dzielą z nami właśnie tę radość, chcę serdecznie powitać – zwrócił się na początku Eucharystii kustosz sanktuarium i przeor wspólnoty zakonnej, o. Sławomir Chudzik OCD. Wyraził również wdzięczność za obecność w tym dniu metropolity krakowskiego seniora. – Kardynał jest dla nas szczególnie ważną osobą, gdyż jako bliski współpracownik i świadek pontyfikatu największego z Wadowiczian, św. Jana Pawła II, niejako jego samego reprezentuje – podkreślał o. Chudzik, dziękując także za obecność zebranych duchownym, osobom konsekrowanym oraz wiernym.

Głos zabrał również celebrans. – Ten kościół karmelitów przyciąga ludzi. Oczywiście przyciągał, zwłaszcza wtedy, kiedy tu był ojciec Rafał. Przyciąga św. Józef, dlatego otrzymał pierścień, który jest na obrazie. Pierścień od Ojca Świętego Jana Pawła II – podkreślił kard. Stanisław Dziwisz, wskazując na bliskie związki Papieża Polaka ze św. Józefem z karmelitańskiego sanktuarium.

W homilii metropolita krakowski senior przypomniał, że zebrani przybyli do tego kościoła w dniu liturgicznego święta jego fundatora, św. Rafała Kalinowskiego. – Ojciec Święty często powtarzał, „że nie przestaje dziękować Panu Bogu, że to właśnie jemu przypadło wynieść na ołtarze tego Ziomka, o którym od samego dzieciństwa wiele słyszał od współmieszkańców miasta” – mówił kard. Stanisław Dziwisz, wspominając słowa świętego Wadowiczana.

Podkreślił, że konsekrowany 125 lat temu kościół i klasztor karmelitański złotymi zgłoskami wpisał się w historię miasta nad Skawą i całej okolicy jako miejsce kultu św. Józefa i Matki Boskiej Szkaplerznej. Wskazał na postaci wybitnych synów i córek Karmelu, związanych z tym miejscem: bł. o. Alfonsa Mazurka OCD, Kunegundę Siwiec ze Stryszawy, oraz Sługi Boże: o. Anzelma Gądka OCD i o. Rudolfa Warzechę OCD. Przywołał także wspomnienia św. Jana Pawła II związane z tym klaszorem. Przypomniał, że Ojciec Święty przekazał św. Józefowi swój papieski pierścień, który obecnie znajduje się na dłoni św. Józefa w obrazie ołtarza. – Szkaplerz, który papież tutaj przyjął w wieku młodzieńczym, nosił do śmierci. Jeden z używanych przez niego szkaplerzy włożyliśmy do jego trumny, inny trafił tutaj – i nie mogło być inaczej. Cieszę się, że przechowujecie go ze czcią jako relikwię w tutejszym kościele – dzielił się kardynał, tłumacząc, że właśnie te fakty przemawiały za podniesieniem tutejszego kościoła do rangi Sanktuarium św. Józefa, Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny, czego dokonał 19 marca 2004 r. kardynał Franciszek Macharski.

Kard. Stanisław Dziwisz wspominał również okoliczności beatyfikacji o. Rafała Kalinowskiego. Zdradził, że św. Jan Paweł II cieszył się, gdy beatyfikował Ojca Rafała wraz z Bratem Albertem Chmielowskim na Błoniach Krakowskich w czerwcu 1983 r., ale jeszcze radośniej przeżywał kanonizację św. Rafała w bazylice Watykańskiej 17 listopada 1991 r.

W homilii kanonizacyjnej Ojciec Święty czterokrotnie powtarzał wówczas, że święty „oddał życie”: za rodaków, z miłości do ojczyzny, za bliźnich i za jedność Kościoła. – Św. Rafał potrafił pałać miłością zawsze, mimo że przyszło mu żyć w czasach o wiele trudniejszych niż nasze – zauważył arcybiskup senior, przywołując życiorys św. Rafała Kalinowskiego. – Udowodnił, że aby żyć miłością, nie trzeba oczekiwać nadejścia „lepszych czasów”, bo do jej praktykowania „wszystkie czasy są dobre” – podkreślał. Wspomniał przy tej okazji, że święty karmelita siłą znajdował „w ucieczce do sakramentów świętych i w modlitwie”. Warto zapamiętać tę prawdę, stanowiącą podstawę naszego chrześcijańskiego życia – dodał kard. Stanisław Dziwisz. – Niech ten święty inżynier, sybirak i katorżnik, gorliwy zakonnik i duszpasterz, oręduje za nami przed tronem Bożym. Niech wyprasza łaski potrzebne do autentycznego życia karmelitańskiego swoim współbraciom karmelitom bosym tutejszego klasztoru, by wadowicka Górka nadal przez kolejne dziesięciolecia i stulecia promieniowała świętością życia i była punktem odniesienia dla duchowieństwa i wiernych całej okolicy – zakończył.

Przed błogosławieństwem o. Sławomir Chudzik OCD podziękował kardynałowi, zebranych kapłanom, osobom konsekrowanym i wiernym za obecność, a kard. Stanisław Dziwisz zaprosił do ołtarza wszystkie zgromadzone na uroczystości dzieci i wręczył im różańce.

Za: www.karmel.pl

Kunegunda Siwiec OCDS bliżej beatyfikacji

Wyznaczono datę obrad Zgromadzenia Zwyczajnego Biskupów i Kardynałów nad „Positio” sł. B. Kunegundy Siwiec OCDS.

Informujemy wszystkich zainteresowanych procesem beatyfikacyjnym Sługi Bożej Kunegundy Siwiec OCDS, że Dykasteria Spraw Kanonizacyjnych w Rzymie wyznaczyła na dzień 4 lutego 2025 roku obrady Zgromadzenia Zwyczajnego Biskupów i Kardynałów nad „Positio” o jej cnotach i opinii świętości.

Jest to ostatni krok przewidziany perz prawo kanonizacyjne przed ogłoszeniem papieskiego dekretu o heroiczności cnót Kandydatki na ołtarze. Przypomnijmy, że obrady tegoż Zgromadzenia Zwyczajnego poprzedził Kongres Teologów Konsultorów Dykasterii, który odbył się 2 maja 2023 roku.

Wszyscy konsultorzy, na czele z generalnym promotorem wiary, wypowiedzieli się pozytywnie w odniesieniu do praktyki cnót przez Sługę Bożę w stopniu ponadprzeciętnym. Żywimy nadzieję, że podobnie uczynią biskupi i kardynałowie, członkowie Dykasterii, i modlimy się o to.

Ostatnio, 14 listopada br., o. Szczepan Praśkiewicz OCD, zaangażowany w proces sł. B. Kunegundy Siwiec od samego początku, zainteresował jej postacią samego Papieża Franciszka, przedstawiając Ojcu Świętemu reprodukcję jej portretu (pędzla Zofii Kocot) i duchową sylwetkę.

Jak informuje o. Szczepan, Papież udzielił błogosławieństwa wszystkim zaangażowanym w proces beatyfikacyjny Kunegundy, ciesząc się, że postępuje on do przodu.

W oczekiwaniu na dekret o heroicznosci cnót Sługi Bożej módlmy się także o cud za jej przyczyną

Danuta Cielebon OCDS

Przewodnicząca Diakonii Przyjaciół Kunegundy Siwiec

Wadowice, 20 listopada 2024 r., wspomnienie św. Rafała Kalinowskiego.

Ku kanonizacji błogosławionych Karmelitanek bosych z Compiègne

W czasach, kiedy Rewolucja Francuska stawała się coraz bardziej okrutna, szesnaście karmelitanek bosych – Teresa od św. Augustyna i współsiostry z klasztoru Wcielenia w Compiègne – ofiarowało siebie Bogu na męczeństwo, by uprosić sprawiedliwość i pokój dla Kościoła. Dnia 24 czerwca 1794 roku mniszki zostały aresztowane i umieszczone w więzieniu urządzonym przez rewolucjonistów w byłym klasztorze klarysek *Sainte-Marie* w Compiègne. Przyjęły to z całkowitym poddaniem się woli Bożej, a nawet z radością, dając heroiczny przykład czerpania mocy ducha z miłości Boga. Chciano je zmusić do porzucenia Zakonu i prowadzenia świeckiego trybu życia. Siostry jednak stanowczo i nieustraszenie oparły się temu. Odmówiły również złożenia przysięgi wierności na nową, rewolucyjną konstytucję. W więzieniu traktowano je brutalnie i wycierpiały wiele poniżeń. W końcu przewieziono je do Paryża, uwięziono w więzieniu *Conciergerie* i postawiono przed trybunałem rewolucyjnym, który skazał je na śmierć przez ścięcie gilo-

tyną. Idąc na miejsce egzekucji śpiewały „Salve Regina” i „Veni Creator”, a ich zachowanie skłoniło gapiów do wymownego milczenia. Oddały życie za Boskiego Oblubieńca, dając w ten sposób świadectwo swemu Panu, z radością, której nikt nie mógł im odebrać. Każda z sióstr, przed ścięciem, odnowiła swe śluby zakonne na ręce przeoryszy. Było to 17 lipca 1794 roku, nazajutrz po uroczystości Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel – Matki Bożej Szkaplerznej, której szatą były odziane.

Mniszki te beatyfikował 13 maja 1906 roku w Rzymie święty papież Pius X.

Imiona świętych męczennic

Na czele grupy męczenniczek stoi przeorysza klasztoru, m. Teresa od św. Augustyna (Maria Magdalena Claudina Lodoine), urodzona w Paryżu 22 września 1752 r. Do Karmelu wstąpiła w 1773 r. Wspomagała ją podprzeorysza, s. Maria Anna od św. Alojzego (Maria Anna Franciszka Brideau), urodzona w Belfort 7 grudnia w 1751 r., i karmelitanka bosa od 1770 r.

A oto imiona i daty urodzenia każdej z mniszek:

- S. Anna Maria od Jezusa Ukrzyżowanego (Maria Anna Piecourt), urodzona w Paryżu 9 grudnia 1715 r. W Karmelu od 1734 r.
- S. Karolina (Charlotta) od Zmartwychwstania (Anna Maria Magdalena Thouret), urodzona w Mouy 7 września 1715 r. Do Karmelu wstąpiła w r. 1736.
- S. Eufrazja od Niepokalanego Poczęcia (Maria Klaudia Cypriana Brard), urodzona w Bourth 12 maja 1736 r. W zakonie od roku 1756.
- S. Henrietta od Jezusa (Maria Franciszka de Croissy), urodzona w Paryżu 18 czerwca 1745 r.
- S. Teresa od Serca Maryi (Maria Anna Hanisset), urodzona w Reims 18 stycznia 1742 r. Do Karmelu wstąpiła w 1763 r.
- S. Teresa od św. Ignacego (Maria Gabriela Trezel), urodzona w Compiègne 4 kwietnia 1743 r. Wstąpiła do Karmelu w 1770 r.
- S. Julia Alojza od Jezusa (Róża Krystyna de Neuville), urodzona w Evreux 30 grudnia 1741 r. Do zakonu wstąpiła jako wdowa w 1776 r.
- S. Maria Henryka od Opatrzności Bożej (Maria Anita Pelras), urodzona w Cajarc 16 czerwca 1760 r. Przed wstąpieniem do Karmelu była krótko w zgromadzeniu Sióstr św. Wincentego a Paulo.
- S. Konstancja (Maria Genowefa Meunier), nowicjuszka, urodzona w Saint-Denis 28 maja 1765 r. Do klasztoru wstąpiła w r. 1788.
- S. Maria od Ducha Świętego (Angelica Roussel), urodzona we Fresne-Mazancourt 3 sierpnia 1742 r. W Karmelu od 1767 r.
- Siostra Maria od św. Marty (Maria Dufour), urodzona w Bannes 2 października 1741 r. Do zakonu wstąpiła w r. 1772.
- Siostra Elżbieta od św. Franciszka Ksawerego (Elżbieta Julia Verolot), urodzona w Lignerès 13 stycznia w 1764 r. Do Karmelu wstąpiła w 1787 r.
- S. Katarzyna Soiron, urodzona w Compiègne 2 lutego 1742 r. W Karmelu od r. 1772 (siostra zewnętrzna).
- S. Teresa Soiron (rodzona siostra Katarzyny, też siostra zewnętrzna), urodzona w Compiègne 23 stycznia 1748. W Karmelu od 1773 r.

Garść informacji

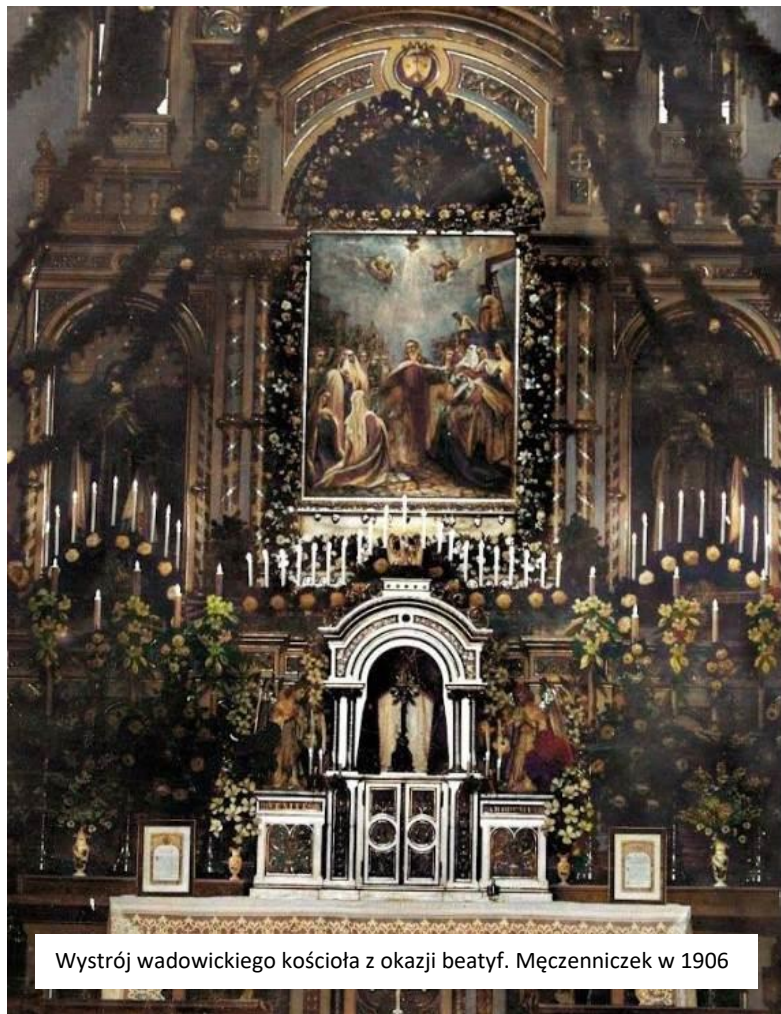
Ciała męczennic wrzucono do wspólnego rowu wykopanego w miejscu, gdzie dzisiaj znajduje się paryski cmentarz „Picpus”. Upamiętnia je tam specjalna tablica. O męczennicach powstały znane na całym świecie dzieła literackie i filmy. W 1931 r. Geltruda von Le Fort opublikowała o nich powieść pt. „Die letzte am Schafott” (Ostatnia na szafocie), na podstawie której Raimund Leopold Bruckberger zrealizował film, zlecając opracowanie dialogów do tegoż filmu Georgesowi Bernanosowi. Wydane w 1949 r. jako książka, dialogi Bernanosa („Les dialogues des Carmélites”), stały się bestsellerem o zasięgu poza europejskim. W Polsce, nakładem Wydawnictwa Pax, „Dialogi” wyszły dopiero w 1985 r.

Ale już w 1906 r. tj. z okazji beatyfikacji męczennic, ukazała się o nich książka autorstwa A. Odon, pt. „Szesnaście karmelitanek bosych męczenniczek straconych na rusztowaniu za wiarę w czasie Wielkiej Rewolucji Francuskiej 17 lipca 1794” (Kraków 1906), przetłumaczona z francuskiego przez m. Ksawerę

Czartoryską OCD i wydana staraniem św. Rafała Kalinowskiego OCD. Co więcej, św. Rafał, jako przeor klasztoru karmelitów bosych w Wadowicach, urządził tam w dniach 7-10 grudnia 1906 r. dziękczynne triduum za wyniesienie bohaterskich mniszek na ołtarze. Z tej okazji w głównym ołtarzu kościoła umieszczono obraz bł. Teresy od św. Augustyna i towarzyszek, a całą świątynię uroczyście przyozdobiono, co dokumentuje ocalała do dziś fotografia. W wygłoszonej konferencji św. Rafał pouczał, że „zewnątrzna okazałość czci oddawanej nowym błogosławionym nie będzie miała żadnego znaczenia, jeśli nie pobudzi woli do naśladowania ich wierności Bogu i Kościołowi, ich ducha pokuty i modlitwy oraz ich jedności”.

Kanonizacja równoważna

Ciągle żywotny kult błogosławionych męczennic sprawił, że najpierw z racji dwustulecia ich męczeństwa (1794-1994) a później z okazji stulecia ich beatyfikacji (1906-2006), Postulacja Generalna Karmelitów

Bosych podjęła starania o ich kanonizację. Zachęcony przez postulatora generalnego, o. Symeona od św. Rodziny OCD, biskup Guy Thomazeau, ordynariusz diecezji Beauvais, do której należy miasto Compiègne, podczas wizyty *ad limina* w 1997 r., zainteresował sprawą św. Jana Pawła II i otrzymał jego błogosławieństwo. Zachęcił więc mniszki z klasztoru Jonquières, spadkobiercy klasztoru w Compiègne, do podjęcia modlitwy w tej intencji i do zachęcenia do tejże modlitwy klasztorów karmelitańskich nie tylko we Francji. W parze z modlitwą mniszek poszły kroki Postulacji Generalnej OCD, która zwróciła się do Zakonu z prośbą o syntetyczne opracowanie dotyczące kultu bł. Teresy od św. Augustyna i Towarzyszek we wszystkich prowincjach Zakonu. W odniesieniu do Polski opracowanie to uczynił śp. o. Michał Machejek OCD (zm. 1998). Wpłynęły nadto liczne listy postulacyjne od niektórych biskupów, wyższych przełożonych zakonnych, klasztorów i stowarzyszeń laikatu katolickiego, a przede wszystkim podziękowania za łaski otrzymywane za przyczyną błogosławionych męczennic.

Starania Postulacji Zakonu o kanonizację popierał także papież Benedykt XVI, który zachęcał do modlitwy za prześladowanych chrześcijan i o wolność religijną za wstawiennictwem tych męczennic rewolucji francuskiej. W końcu papież Franciszek 20 stycznia 2022 r. upoważnił Dykasterię Spraw Kanonizacyjnych do opracowania *Positionis super Canonizatione Beatarum Teresiae a S. Augustino et XV Sociarum OCD, martyrum „de Compiègne”*.

Przedmiotowa *Positio* została przedłożona jesienią 2023 r. Nie brak w niej wątku polskiego, tj. aluzji do wspomnianej książki o męczennicach i do triduum, jakie po ich beatyfikacji odbyło się staraniem św. Rafała Kalinowskiego w Wadowicach. *Positio* powieliła też fotografię wnętrza naszego wadowickiego kościoła (jakkolwiek nazywa go błędnie krakowskim, str. 280), przyozdobionego z racji triduum wiszącymi od sufitu wieńcami z kwiatów i obrazem męczenniczek umieszczonym w głównym ołtarzu.

Minionego 3 grudnia br. *Positio* była przedmiotem obrad zgromadzenia zwyczajnego biskupów i kardynałów, członków Dykasterii, którzy jednogłośnie wypowiedzieli się pozytywnie, aby Ojciec Święty wpisał

do katalogu świętych, poprzez kanonizację równoważną (*canonizatio aequipolens*), błogosławione karmelitanki bose, męczennice rewolucji francuskiej, Teresę od św. Augustyna i XV Towarzyszek. Oczekujemy na więc na decyzję Ojca Świętego.

o. Szczepan T. Praškiewicz OCD
Relator Dykasterii Spraw Kanonizacyjnych

PROWINCJA - BRACIA

U Braci w Poznaniu

W piątek – 1 listopada – obchodziliśmy Uroczystość Wszystkich Świętych. Jak co roku, po godzinie 14.00, część wspólnoty udała się na cmentarz przy ul. Lutyckiej, na groby naszych współbraci. Nabożeństwo i Mszę św. na cmentarzu celebrował ks. abp. Stanisław Gądecki, który wygłosił okolicznościową homilię. Po Mszy odwiedziliśmy groby braci i zaśpiewaliśmy Salve Regina oraz zapaliliśmy znicze. W sobotę – 2 listopada, we wspomnienie wszystkich zmarłych, w bazylice odbyło się nabożeństwo za zmarłych po mszy o godzinie 11:30.

Także tego samego dnia, czyli w sobotę, po mszy o godzinie 18.00, odbył się koncert Zespołu Muzyki Dawnej Anonymous pod tytułem: „O Quam Gloriosum Est Regnum”. W programie znalazły się utwory z okresu średniowiecza i renesansu o Królestwie Bożym i Maryi.

W listopadzie rozpoczęliśmy akcję promującą wymianę okien w kościele i klasztorze pod hasłem – „Okna dla bosych”. O. Tomasz i o. Michał przygotowali plakat, a br. Grzegorz list do naszych dobrodziej. W akcji tej prosimy o wsparcie modlitewne jak i finansowe dla tej inicjatywy. Kościół i klasztor są naszym wspólnym dobrem, które pozostawimy przecież dla przyszłych pokoleń.

Listopad to również czas modlitwy za dusze zmarłych, których polecają nam ludzie z całej Polski. Z tej okazji był odmawiany codziennie różaniec za zmarłych po Mszy św. o 11.30.

W związku z trwającym w Kościele rokiem modlitwy, Instytut Duchowości Carmelitanum i Seminarium Duchowne Karmelitów Bosych zorganizowało sympozjum poświęcone właśnie modlitwie: **Modlitwa – Zaproszenie do przyjaźni z Bogiem**, w dniach 14-16 listopada, w godz. 17.00-20.00, w samotni św. Rafała. Specyfiką tego Sympozjum był udział w nim tylko prelegentów z naszej Prowincji, samych Karmelitów Bosych – wszak najlepiej znających temat.

Tematy były następujące: Modlitwa – bramą do zamku wewnętrznego – o. mgr lic. Wojciech Ciak OCD, Obecność Boża w duszy człowieka – o. mgr lic. Michał Żelechowski OCD, Asceza terezyjańska – o. mgr lic. Mateusz Filipowski OCD, Trudności i przeszkody na modlitwie – o. dr hab. Sergiusz Niziński OCD, Kierownictwo duchowe – o. mgr lic. Serafin Tyszko OCD, Modlitwa skupienia i perspektywa modlitwy kontemplacyjnej – o. mgr lic. Bertold Dąbkowski OCD, Pierwsze etapy modlitwy (modlitwa początkujących) – o. mgr lic. Michał Swarzyński OCD, Milczenie i samotność – o. mgr lic. Krzysztof Pawłowski OCD, Czytanie duchowe – o. mgr Józef Tracz OCD. Każdego dnia po konferencjach prelegentom były zadawane również ciekawe pytania. Frekwencja na Sympozjum także była dobra.

o. Aleksander Szczukiecki OCD

Trzydziestolecie Eremickiego Domu Modlitwy w Drzewinie

W I niedzielę Adwentu, 27 listopada 1994 r., bracia odprawili pierwszą Mszę świętą w otrzymanym od pp. Meyerów domu, który w ten sposób stał się klasztorem karmelitów bosych. Dwaj bracia – o. Serafin Tyszko OCD i o. Rafał Prusko OCD – zamieszkali tam w surowych warunkach, nawiązujących do pierwszego klasztoru karmelitów bosych, powstałego w Duruelo w I niedzielę Adwentu 1568 r. Dwaj kolejni bracia – o. Wojciech Ciak OCD i o. Łukasz Kansy OCD – aby dołączyć, musieli poczekać na zwolnienie z pełnionych obowiązków.

28 listopada br. świętowaliśmy trzydziestolecie tego początku.

Dzień wcześniej trzej ‘założyciele’ – oo. Łukasz, Wojciech i Serafin – spotkali się z naszą wspólnotą. Starając się rozpoznać Boże zamysły związane z powstaniem Drzewiny, rozmawialiśmy o tym, co ich wtedy inspirowało oraz jak to rozeznawali. Postawiliśmy sobie także pytanie jakiej Drzewiny – w świetle tych 30 lat – potrzebuje dziś Zakon i Prowincja.

Następnego dnia przybyli bracia z najbliższych klasztorów: z Gorzędzieja, Sopotu i Zamartego (oraz z najdalszego – z Korony). Szczególnie cieszyła nas obecności braci nowicjuszy, którzy swoje życie w Zakonie rozpoczęli od miesięcznego pobytu w Drzewinie na początku postulatu, w październiku ubiegłego roku.

Podczas uroczystej Mszy świętej, w homilii o. Prowincjał przedstawił liczne analogie między fundacją Drzewiny i Duruelo.

Po Eucharystii bracia opowiedzieli o początkach klasztoru: o. Serafin został poproszony o opowieść *Jak to było?*, a o. Wojciech – *O co Wam chodziło?* Nie sposób streścić tu tej barwnej opowieści, w której spleta się bardzo bezpośrednie działanie Bożej Opatrzności i determinacja braci dających się jej prowadzić. To, co zostało szczególnie podkreślone, to znaczenie tego, skąd się rodził pomysł tego domu. Powstawał on 'od wewnątrz', w sercach braci. Zanim doszło do fundacji klasztoru – podobnie jak w przypadku św. Teresy i fundacji klasztoru św. Józefa w Avila – rodziły się pragnienia życia wiernego stylu życia karmelitańskiego. Potem był cały proces rozeznawania w gronie braci – seria spotkań, w których mogli brać udział wszyscy bracia, którym bliska była taka myśl. Tak krystalizował się pomysł i kształtowało się grono gotowych podjąć się tego dzieła. Bardzo ważne było wsparcie ówczesnego prowincjała (powstałej w 1993 r. prowincji warszawskiej), o. Piotra Neumanna OCD.

Kształtowanie się tożsamości Drzewiny trwało jeszcze jakiś czas. Jako statut Domu bracia zdecydowali przyjmując *Instrukcję dla Eremów OCD* (zatwierdzoną dla całego Zakonu przez Definitorium Generalne we wrześniu 1993 r.), dodając pewne modyfikacje (także zatwierdzone później przez Definitorium), określające specyfikę tego domu. Do ściśle eremickiego stylu życia dodali wymiar wspólnotowy – trzy rekreacje w tygodniu, dzielenie się Słowem Bożym, czwartkowe spotkania formacyjne oraz cotygodniową kapitułę dla wspólnego podejmowania decyzji wielkich i małych. Dodali także możliwość podejmowania – w określonych wymiarze – działalności apostolskiej poza klasztorem, zasadniczo adresowanej do braci i sióstr w Zakonie.

Po tej opowieści udaliśmy się na uroczysty obiad – zorganizowany niestety poza klasztorem – wzbogacony okolicznościowym tortem ofiarowanym nam przez zaprzyjaźnioną od lat rodzinę.

Nasze braterskie spotkanie zakończyliśmy nieszporemami, podczas których – tak jak podczas Mszy świętej – większość z nas zmieściła się w naszym drzewińskim chórze.

Z wdzięcznością wobec Pana za te 30 lat i z wdzięcznością wobec wszystkich, którzy tworzyli i wszystkich, którzy wspierali Drzewinę w jej początkach i przez cały ten czas, zakończmy słowami o. Generała Camillo Maccise OCD z wprowadzenie do *Instrukcji dla Eremów*:

Niech istnienie tych klasztorów będzie świadectwem obecności Boga w samym sercu świata i skutecznym środkiem pomagającym wierzącym odkryć kontemplacyjny wymiar ich chrześcijańskiego życia.

o. Krzysztof Jarosz OCD

Karmelici boski ze wspólnot w Białorusi obchodzili święto patronalne

20 listopada, w liturgiczne wspomnienie św. Rafała Kalinowskiego, opiekuna Wikariatu Regionalnego Karmelitów Boskich w Białorusi, bracia z wszystkich wspólnot zakonnych, zebrali się w Mińsku, na uroczystość patronalną. Jak czytamy na stronie internetowej Regionalnego Wikariatu *karmel.by*, bracia ze wspólnot w Gudogaju, Miadziole i Naroczy zebrali się w klasztorze karmelitów boskich w Mińsku. Bracia z mińskiej wspólnoty gościnnie przywitali zebranych, proponując poczęstunek i smaczna kawę.

Oficjalna część spotkania rozpoczęła się modlitwą południowej liturgii godzin, w nowym parafialnym kościele Bożego Ciała. W świątyni, regionalny przełożony o. Piotr Frosztęga OCD przywitał wszystkich obecnych karmelitów, a szczególnie brata Alega Szendę OFM Cap, przełożonego Kustodii Braci Mniejszych Kapucynów w Białorusi, który był zaproszony, by przewodniczyć duchownej części spotkania.

Następnym punktem programu była konferencja brata Alega, na bardzo konkretne i praktyczne tematy, związane z konsekracją zakonną, powołaniem, duchowością, jak również ze współczesnymi wyzwaniami i zagrożeniami, w wierności zakonnemu charyzmatowi. Kapucyn zwrócił uwagę na to, że modlitwa i relacje braterskie powinny być budowane na szczerości i wzajemnej życzliwości, aby zakonnik we współczesnym świecie był żywym nosicielem miłości Bożej i konsekrowanego życia z Bogiem i dla Boga.

Po konferencji odbyła się adoracja Najświętszego Sakramentu, podczas której, w ciszy serca każdy z braci miał możliwość pobyć sam na sam z Jezusem, oddając swoje i wspólne sprawy wszechmocy i miłosierdziu Bożemu.

Uroczystej Mszy św. przewodniczył o. Piotr Frosztęga, a homilię wygłosił brat Aleg Szenda. W kontekście liturgii słowa kapłan pochylał się nad osobą i duchowością św. Rafała Kalinowskiego, jak również zachęcił do dbania o jedność i ofiarność w zakonnym i kapłańskim służeniu.

Po Mszy św., mińska wspólnota zaprosiła wszystkich zebranych na smaczny obiad i wspólną rekreację. W atmosferze radości i braterstwa bracia dzielili się codziennymi problemami, staraniami i osiągnięciami.

o. Yury Kulai OCD

Październik-listopad w Nowicjacie

Po naszym przyjeździe do nowicjatu, odpuście parafialnym i małych-wielkich uroczystościach na dobre rozpoczęło się dla nas życie codzienne w Zamartem. Ostatnio napomnieliśmy, iż każdy z nas ma przydzielone stałe obowiązki – lecz czym się właściwie zajmujemy?

Piecza na piecem i kotłownią (jakby to ujęto w Drzewinie: *kalefaktoriusz*) przypadła br. Przemkowi, który dzielnie walczy o ciepłą atmosferę wewnątrz wspólnoty. Sama kotłownia prezentuje się też wyjątkowo schludnie, bo oprócz dokładania węgla, w obowiązku *piecowego* ujęte zostało również regularne zmywanie terenu kotłowni, co obecnie czyni się raz na tydzień.

Rola gościnnego przypadła br. Kamilowi. Przygotowywanie pościeli, dbanie o porządek w celach dla przyjezdnych i pranie – zapewne każdemu z nas znana (sądzimy, że przez wielu z czytelników także i praktykowana!) funkcja, więc z naszej strony możemy dodać, iż nasz Gościnnie nie obraża się, jeśli ktoś postanawia dołożyć mu trochę pracy, ale właśnie się bardzo wtedy raduje – dlatego zapraszamy z otwartymi ramionami!

Odpowiedzialnym za kury (Poznaniacy mogą określić go mianem *Kuracjusza*; w Zamartem mówimy: *Kurpasterz*) wybrano br. Dominika. W tym przypadku do głównych zadań należą przygotowywanie i

rozdzielanie paszy, zbieranie jaj i sprzątanie w kurniku, co najlepiej wykonywać raz na tydzień. Musimy przyznać, że jeszcze w październiku jaj otrzymywaliśmy wyjątkowo dużo (na 19 kur, średnio 12 jaj dziennie), a stawiamy sobie pytanie czy te obfite *zbiory* nie są zasługą śpiewu, gdyż br. Dominik zdradził nam, że – szczególnie kiedy przygotowuje się do funkcji lektora – kurnik jest miejscem, gdzie najlepiej (a przynajmniej najgłośniej) może przygotować melodie do psalmu.

Z kolei br. Hubert objął pracę *biurową*, czyli trudni się prowadzeniem kroniki. Cóż można powiedzieć o tym obowiązku? W jaki sposób opisać sposób przedstawiania dziejów zamarczego nowicjatu? Przekonani, iż słowa nie oddadzą nawet cienia rzeczywistości, musimy zachęcić do zobaczenia jej na własne oczy. Jednak jest ona dostępna jedynie w wersji papierowej... dlatego ponownie czujemy się przynaglani, aby zaprosić do odwiedzin klasztoru (z możliwością autorskiego wpisu do kroniki!).

Oprócz okrucichów codziennego życia, również i w październiku mieliśmy kilka wyjątkowych chwil, jakimi chcemy się podzielić. Miesiąc rozpoczęliśmy od wizyty w Trzyczynie w święto małej Teresy. Błogosławiony dzień! Wspólna Eucharystia i modlitwa oraz spotkania przed i po południu, w czasie których zrodziła się piękna atmosfera do dzielenia się i refleksji, i... naprawdę wręcz ze wzruszeniem wspominamy tamten dzień, gdyż nie do wypowiedzenia jest wartość tych rozmów. Pozostajemy ogromnie wdzięczni Siostrzom za przyjęcie nas, za otwartość, pomysłowość w spędzeniu tego spotkania i serdeczność, którą nam okazały!

Innym radosnym momentem były odwiedziny o. Piotra Mikołajczyka. 16. października Ojciec celebrował prymicyjną Mszę świętą w Zamartem, a po południu cieszyliśmy się wspólną rekreacją. Z tego miejsca dziękujemy o. Piotrowi nie tylko za sam przyjazd, lecz i za cały rok nieocenionego wsparcia, podczas gdy trzech z nas przeżywało postulat w Poznaniu. Zwykliśmy nazywać go dobrodziejem naszej wspólnoty!

Idąc czasowo dalej, to, co najbardziej wyróżniające w okresie ostatnich dni października oraz w listopada, uznajemy wykłady. Pod koniec pierwszego pełnego miesiąca nowicjatu w Zamartem rozpoczęła się wizytacja kanoniczna. Ojcu Prowincjałowi szczególnie wdzięczni jesteśmy za indywidualne rozmowy, jak i za spotkanie w salce, gdzie najpierw opowiedział nam o wyjątkowości charyzmatu karmelitańskiego oraz o historycznym kontekście z którego się wyłonił, a następnie – mając do dyspozycji pierwszą kronikę tutejszego nowicjatu z '93 – podzielił się z nami jak wyglądało objęcie zamarczego klasztoru i początki wspólnego życia.

Z kolei w pierwszy czwartek listopada przyjechał do nas o. Przemysław Pliszczyński, konwentualny w krakowskim klasztorze przy Rakowickiej. Przedpołudniem rozpoczęliśmy cykl wykładów poświęconych

modlitwie, jakie będziemy kontynuować co kwartał; później zaś – korzystając z okazji wciąż jeszcze wtedy miłej pogody – wspólnie udaliśmy się na dłuższy spacer w ramach popołudniowej rekreacji.

Druga część miesiąca przyniosła małą *sesję* naukową, na dwa dni o. Aleksander Szczukiecki przybył do nas, aby poprowadzić zajęcia na temat Teresy od Jezusa oraz jej pism. Na początek: nakreślenie podłoża historyczno-kulturowego ówczesnej Hiszpanii, wprowadzenie i omówienie pierwszych rozdziałów *Libro de la vida*.

Jak zaczęliśmy ten dwumiesięczny okres od wyjątkowego wyjazdu, tak i zakończyliśmy. 28 listopada wybraliśmy się do Drzewiny, aby dołączyć się do świętowania 30-lecia fundacji. Wspominając słowa, którymi dzielili się o. Prowincjał, o. Serafin i o. Wojciech, aż pragnąłbym umieścić tutaj spisane na własny użytek wrażenia, lecz spodziewając się, iż w obecnym numerze Karmel-Info relacja z tego wydarzenia również się znajdzie, poprzestanę nad stwierdzeniem: niebywale inspirujące!

Dziękujemy Bogu za dwa pełne miesiące nowicjatu i stale prosimy nasze Siostry oraz naszych Braci o modlitwę za nas!

Br. Hubert OCD

Edith Piaf i św. Tereska w Kinie Duchowym w Carmelitanum

The poster features the title 'Carmelitanum' at the top, followed by 'KINO DUCHOWE'. Below that, the main title 'EDITH PIAF I ŚW. TERESKA' is written in a stylized font, with the subtitle 'WIELKA GRZESZNICA I WIELKA ŚWIĘTA' underneath. A film strip graphic runs across the middle, showing a scene with two women. To the left of the strip, the date '20.10' is displayed, and to the right, the time '19:00'. At the bottom, there is a list of details: 'PO PROJEKCJI FILMU ZAPRASZAMY NA SPOTKANIE Z REŻYSEREM KRZYSZTOFEM ŻUROWSKIM' and 'INSTYTUT DUCHOWOŚCI CARMELITANUM KLASZTOR OO. KARMELITÓW BOSYCH UL. SOLEC 61'.

20 października w Kinie Duchowym w Carmelitanum mieliśmy okazję obejrzyć kolejny film w reżyserii Krzysztofa Żurowskiego. Film nosił tytuł: „Édith Piaf i św. Tereska. Wielka grzesznica i wielka Święta”. Scenariusz oparty jest o historię niezwykle „przyjazni” znanej na całym świecie francuskiej piosenkarki Édith Piaf i św. Teresy od Dzieciątka Jezus i Najświętszego Oblicza. Jak doszło do „spotkania” tych, żyjących w innych epokach i, pod każdym względem, dalekich od siebie postaci?

Édith Gassion, urodziła się 19 grudnia 1915 roku w Paryżu, Była córką śpiewaczki ulicznej i cyrkowego akrobata. Porzucona przez matkę, zostaje przy ojcu, który wkrótce oddaje ją pod opiekę swojej matce, babce Édith, która prowadziła dom publiczny w Normandii, w miejscowości Berney oddalony o ok. 30 km od Lisieux. W wieku 6 lat mała Édith traci wzrok wskutek zapalenia spojówek. Słyszac o cudach, jakie mają miejsce za sprawą św. Teresy z Lisieux, babka dziewczynki postanawia udać się na grób Świętej wraz ze swoimi „córkami” i wnuczką, i tam prosić o jej uzdrowienie. Kobiety przed grobem św. Teresy przetarły ziemią czoło małej Édith, a następnie błagały świętą w swoich modlitwach, ażeby pomogła dziewczynce. Édith odzyskuje wzrok

po kilku dniach. Choć jeden z biografów piosenkarki twierdzi, że nie była to pełna ślepotą tylko chwilowa infekcja wirusowa, jest faktem, że dziewczynka odzyskuje wzrok po swoistej „pielgrzymce” na grób św. Teresy. Zresztą sama Édith przypisała ten cud wielu modlitwom skierowanym do Teresy z Lisieux i zawiaryła jej siebie całkowicie.

Dziewczynka po kilku kolejnych latach pobytu u babki wraca do ojca i zarabia śpiewając na ulicy. Tam odkrywa jej talent Louis Leplée, właściciel sali widowiskowej na Polach Elizejskich i nadaje jej pseudonim „La Môme Piaf”, („mały wróbelek”), z powodu jej niskiego wzrostu. To był początek jej wielkiej kariery.

Całe życie Édith Piaf było naznaczone wieloma trudnościami i tragicznymi wydarzeniami. Przeżyła śmierć swojej dwuletniej córki Marcelle, spowodowaną zapaleniem opon mózgowych, utratę wielu przyjaciół, kochanków, w tym śmierć miłości swego życia, boksera Marcela Cerdana. Jej historia życia obfituje w liczne historie miłosne i liczne skandale. Mimo tych licznych zawirowań, zawsze we wrześnie, w rocznicę śmierci Teresy, Édith bywała w Karmelu w Lisieux, by się pomodlić. Zachowała przez całe swoje życie medalik z wizerunkiem świętej, który nosiła na szyi. Przed każdym występem czyniła znak krzyża i modliła się tymi samymi słowami: *Tereso, teraz śpiewam dla ciebie!* Za kulisami, w miejscu niewidocznym dla publiczności, stawiała figurkę św. Teresy. Uważała świętą za swoją duchową siostrę i, jak się okazało, były kuzynkami w czternastym stopniu pokrewieństwa, od strony ojca Édith. Pozostała wierna Teresie do końca swego życia.

Śledząc historię jej życia, trudno oprzeć się wrażeniu, że, jak uważa wielu, jej życie było rozpustne. Podobno nawet niektóre zakłady pogrzebowe odmówiły jej pochówku, przez wzgląd na liczbę zawartych przez nią małżeństw. Ale w tle ukazują się nam cały tragizm tego życia z wszelkimi jego dramatycznymi uwarunkowaniami, ogrom cierpienia i brak miłości, której całe życie szukała po omacku. I ciągła walka duchowa, która przecież musiała się toczyć w jej duszy, skoro mimo tego — było, nie było — momentami grzesznego stylu życia, pozostawała wierna św. Teresie. I ufamy, że św. Teresa, która całe życie chciała zasiadać przy jednym stole z grzesznikami, by ich ratować od zguby wiecznej, wstawiła się za nią u miłosiernego Boga w chwili jej śmierci.

Kilka dni przed śmiercią Édith powiedziała do swojej pielęgniarki: *To niemożliwe, że gdy umrzemy, to pozostaniemy niczym więcej niż pyłem... Jest coś, co nam się wymyka, czego nie wiemy... Wierzę w Boga. niesprawiedliwe by było, żeby ci, którzy na ziemi wyłącznie cierpieli, teraz odczuli spokój spowodowany do prochu... Raj nadejdzie... po Sądzie Ostatecznym.*

Anna Domańska

PROWINCJA - SIOSTRY

Harpa Dei w Karmelu w Spręcowie

Drodzy Czytelnicy Karmel Info!

Pragniemy podzielić się z Wami radością ze spotkania ze znanym zespołem Harpa Dei (Harfa Boża). Rodzeństwo: Mari-Elisé, Lucia, Mirjana oraz Nikolai Gerstern wykonują polifoniczny śpiew a capella, nawiązując do różnych tradycji chrześcijaństwa. Do zespołu przynależą także mama Judith, która jest kompozytorką, a podczas koncertów czuwa nad nagłośnieniem. Nasi goście przebywali w Spręcowie w dniach 1- 3 listopada br.

Przyjechali bezpośrednio z Warszawy, gdzie dawali koncert na zaproszenie naszych ojców. Gdy kilka lat temu po raz pierwszy słuchałyśmy utworu *Przyjdź Panie Jezu Maranatha*, nikt nie przypuszczał, że kiedyś będziemy mogły gościć ich w naszych klasztornych murach.

Pomysł koncertu zrodził się w sercu siostry Marii, która jako podprzeorysza była odpowiedzialna za przygotowanie wspólnotowego świętowania Jubileuszu 25-lecia Pierwszej Profesji Zakonnej ówczesnej Naszej Matki Miriam od Jezusa.

Po dograniu wszystkich organizacyjnych spraw, 1 listopada w Uroczystość Wszystkich Świętych mogliśmy razem wysłuchać półtoragodzinnego koncertu. Jako, że wcześniej poprzez informację w internecie i okolicznościowe plakaty zapraszałyśmy wszystkich zainteresowanych, to też i wiele osób przybyło, aby razem nami mieć udział w tym szczególnym wydarzeniu.

Koncert był dla nas ucztą muzyczną, a także doświadczeniem duchowym, gdyż harmonia głosów w wykonywanych utworach była przeplatana świadectwami działania łaski Bożej w miejscach odwiedzanych przez Harpa Dei. Dało się odczuć, iż wszyscy członkowie zespołu żyją w bliskości z Jezusem, a swoje muzyczne uzdolnienia oddali na służbę ewangelizacji.

Podczas spotkania w rozmównicy, mogliśmy bliżej poznać działalność zespołu, a także wspólnoty Agnus Dei, do której przynależą jako osoby konsekrowane. Naszą tłumaczką była iberystka siostra Rut z Karmelu we Wrocławiu, którą szczęśliwym zrządzeniem Bożej Opatrzności wówczas gościliśmy. Członkowie Harpa Dei nie zapomnieli także o naszej Jubilatce i dedykowali jej jeden ze swoich utworów.

Dziękujemy Jezusowi za to szczególne spotkanie, które zapewne będzie w nas jeszcze długo rezonowało w naszych sercach. Przesyłamy serdeczne pozdrowienia od naszej spręcowskiej wspólnoty.

PROWINCJA - OCDS

Wprowadzenie relikwii Św. Elżbiety od Trójcy Świętej

Jak piękna gołąbka śpiewała Bogu już za życia, pochwycona w Jego sieć miłości:

- „I Ty mój Ojczy, racz się skłonić ku Twemu maleńkiemu stworzeniu; okryj je swym cieniem i racz w nim widzieć jedynie Twego Umiłowanego, w którym sobie upodobałeś.

O moi Trzej! O moje wszystko, moja chwała i szczęście, samotności nieskończona, bezmiarze, w którym się gubię - oddaję się Tobie jako ofiara.

Ukryj mnie, zamieszkać we mnie, abym ja mogła zamieszkać w Tobie...”

Właśnie jej obecność w naszej wspólnocie sprawiła, że 17.11.2024 r. przeżywaliśmy uroczystość, podczas której do kaplicy Świętego Józefa przy ulicy Raclawickiej w Warszawie zostały wprowadzone relikwie Oblubienicy Boga – Świętej Elżbiety od Trójcy Świętej, Karmelitanki Bosej.

A należy zaznaczyć, iż relikwie tej świętej wspólnota nasza otrzymała od Delegata Prowincjalnego Ojca Kamila Strójwasa z okazji 25 rocznicy erygowania wspólnoty OCDS przy klasztorze ojców karmelitów.

Przed uroczystością nasza siostra Anna Wasilewska przybliżyła zgromadzonym krótki, lecz piękny życiorys świętej Elżbiety. Wszyscy wsłuchiwali się z uwagą, po czym skierowali swoje spojrzenia na drzwi zewnętrzne kaplicy, skąd zbliżała się procesja Ojców Karmelitów Bosych, kierując się w stronę Ołtarza, uroczyście niosąc ze sobą relikwie Świętej Elżbiety od Trójcy Świętej. Byli to: - o. Prowincjał Łukasz Kansy OCD, - o. Delegat Prowincjalny Kamil Strójwas OCD, - o. Asystent wspólnoty Jacek Olszewski OCD, - o. Wojciech Ciak OCD, - o. Juliusz Wiewióra OCD, - o. Piotr Czapski OCD, - o. Mirosław Gromadzki OCD. Zatrzymali się w prezbiterium, aby sprawować uroczystą Liturgię Mszy Świętej.

Tak liczna grupa ojców wskazywała na wzniosłość tej uroczystości. Święta Elżbieta w relikwiarzu również zajęła szczególne miejsce – na cokole przy ołtarzu.

Głównym celebrazem Mszy Świętej był Prowincjał ojciec Łukasz Kansy OCD. Natomiast ojciec Jacek Olszewski OCD po przeczytaniu Ewangelii (Mk 13,24-32) wygłosił wspaniałą homilię, w której treści odniósł się do pełnej wiary i ufności postawy życia Św. Elżbiety.

Ojciec mówił o wielkim ucisku na ziemi, który z pokolenia na pokolenie się nasila i o tym, że w czasie, kiedy będą się działy niezrozumiałe dla ludzi rzeczy, będą oni szukać bezpiecznych miejsc dla siebie. Bogu zależy jednak na tym, byśmy przyjęli postawę taką właśnie, jaką miała Święta Elżbieta: miłości, wiary i ufności Trójcy Świętej. Tylko Bóg Jedyny wie, kiedy wszystko przeminie, kiedy przeminie kolejne

pokolenie. Pan oddzieli ziarno od plew w swoim czasie. Dlatego też my, ludzie wiary, którzy zawierziliśmy Bogu swoje życie, nie powinniśmy ani dociekać końca czasów, ani się lękać, tak jak Święta Elżbieta, która była wtulona w Jego ramiona.

Ojciec przytoczył również akt zawierzenia się Elżbiety Trójcy Świętej i całkowitego oddania się Jemu.

„O Trójco Przenajświętsza, ciszy i szczęśliwości, jedyne źródło światła, miłości i niezmqconego pokoju. W niebie, na ziemi i w piekle nawet, wszystko służy uwielbieniu chwały Twego imienia. Aby się zjednoczyć z bezustannym uwielbieniem Twego słowa, które wznosi się ku Tobie z głębi duszy Chrystusowej, przez niego, z nim i w nim, wzorem Najświętszej Dziewicy przy wcieleniu i przez Jej najczystsze ręce oddaję się Tobie, Trójco Święta, jako Hostia. Ojcie uмиłowany, przez chrzest łaska przybrania uczyniła mnie Twoim dzieckiem. Strzeż mnie, niech żadna dobrowolna wina nie przyćmi czystości mej duszy, lecz niech moje życie z dnia na dzień bardziej wiernie wznosi się ku Tobie w synowskim i bezgranicznym oddaniu się dziecka, które wie, że jest z czułością kochane przez Ojca Wszzechmogącego...”

Po uroczystej Mszy Świętej cała wspólnota wraz z ojcami zeszła do salki, aby dalej świętować przy herbacie i smacznym cieście. Siostry z diakonii gospodarczej niczym florystki ozdobiły salkę do radosnego świętowania.

W tej udekorowanej salce obchodziliśmy kolejną uroczystość - jubileuszy naszych sióstr i braci:

- Jolanty Więckiewicz – Christofory od Krzyża – 30 lat od pierwszych przyrzeczeń
- Magdy Tryuk - Magdaleny od Męki Pańskiej - 20 lat od pierwszych przyrzeczeń
- Roberta Rodaka - Roberta od Jezusa, Maryi i Józefa - 20 lat od pierwszych przyrzeczeń
- Doroty Hakenberg - Doroty od Krwi Chrystusa i Miłości - 15 lat od pierwszych przyrzeczeń.

Przewodnicząca Wspólnoty, Krystyna Balcer, złożyła jubilatom życzenia oraz wręczyła pamiątki tej uroczystości, a cała wspólnota wraz z Ojcami zaśpiewała pieśń na tę okoliczność. Przeżyliśmy wszyscy czas pełen radości i dziękczynienia Bogu za to wydarzenie.

Spotkanie zakończyliśmy z poczuciem, że święta Elżbieta od Trójcy Świętej zachęca nas do pójścia w jej ślady i zawierzenia Bogu naszej codzienności i życia.

„Być Hostią miłości ku uwielbieniu Trójcy Świętej. Ojcie, Synu i Duchu Święty, Trójco płomienna i stwarzająca, która wszystkie byty wszechświata z mocą i słodyczą wiesz ku ich przeznaczeniu.”

Grażyna Midak OCDS

Uroczystość Św. Teresy od Jezusa u Karmelitanek na Wolskiej

W dniu 15 października, w związku z uroczystością świętej Teresy od Jezusa, odbyła się uroczysta Msza w Klasztorze Mniszek Bosych Zakonu NMP z Góry Karmel na ul. Wolskiej w Warszawie, na którą zaproszona została m. in. nasza Wspólnota.

Siostry ze szczególną dbałością przystroili kaplicę, którą zapełniło wielu wiernych, chcących tą uroczystą Eucharystią podziękować Panu Bogu za dar, jakim była św. Teresa Wielka, reformatorka Karmelu. Mszy przewodniczył Ojciec Prowincjał Łukasz Kansy.

W trakcie homilii o. Łukasz nie tylko przybliżył wiernym postać św. Teresy z Avila, niezłomność jej wiary, ale i gorącą miłość do naszego Pana Jezusa Chrystusa, która jak ogień płonęła w jej sercu, nadając kierunek życia.

Po mszy wszyscy uczestnicy zostali zaproszeni przez siostry na agapę, na którą składał się pyszny poczęstunek z samodzielnie przygotowanych przez siostry ciast i innych potraw.

Anna Chrobot OCDS

Wybory do nowej Rady poznańskiej Wspólnoty OCDS

W niedzielę 3 listopada 2024 r., podczas comiesięcznego spotkania Wspólnoty, odbyły się wybory. Na wstępie odmówiliśmy Jutrznie, podczas której modliliśmy się w intencji zbliżających się obrad. Wyborom przewodniczył p. Kamil Strójwąs – Delegat prowincjalny ds OCDS; obecny był także o. Artur Chojda – Asystent naszej Wspólnoty.

O. Delegat rozpoczął modlitwą do Ducha Świętego, a następnie podzielił się najnowszymi zaleceniami o. Generała dla Zakonu Karmelitańskiego; dla OCDS najważniejsze dotyczyły zachowania ciągłości w przynależności do Karmelu Świeckiego osób pomiędzy przyrzeczeniami czasowymi a definitywnymi. W dalszej części swojego wprowadzenia o. Delegat przypomniał przepisy *Prawa własnego* dotyczące wyborów władz wspólnot OCDS. W spotkaniu wyborczym uczestniczyło 21 osób, w tym 19 osób było uprawnionych do głosowania, a spośród 16 osób można było dokonywać wyboru do nowej Rady. O Delegat przychylił się do prośby, aby prawo bierne przysługiwało również 3 osobom, które w ciągu najbliższych miesięcy przystąpią do przyrzeczeń definitywnych.

Ostatecznie do głosowania czynnego i biernego upoważnionych zostało 19 członków poznańskiej Wspólnoty. Przed przystąpieniem do wyborów sprawozdanie z działalności ustępującej Rady przedstawił dotychczasowy Przewodniczący – Dariusz Skręt, a sprawozdanie finansowe – Teresa Łakowicz.

W wyniku głosowania wybrano: Przewodniczącego: Mariusza Filipowskiego, Radnych: Annę Byczkowską, Annę Dyndul, Irenę Oczkowską.

Nowa Rada powołała : na Formatora: Beatę Meller, na Sekretarza: Teresę Łakowicz, na Skarbnika: Annę Gniadek.

Po złożeniu gratulacji nowej Radzie i radosnej agapie, przeszliśmy do Sanktuarium św. Józefa na Eu-chryście, podczas której błagaliśmy o Boże wstawiennictwo dla naszej Wspólnoty i nowo wybranej Rady oraz o nowe powołania do Świeckiego Karmelu.

Maria Jagielska OCDS

**Zapraszamy
do Domus Carmeli,
idealnego miejsca
na organizację konferencji,
szkoleń, warsztatów
czy spotkań biznesowych
w Warszawie.**

Nasze sale konferencyjne na Warszawskim Powiślu, są doskonałym wyborem. Mieścimy się w nowo wyremontowanym XVIII w. założeniu klasztorным, zlokalizowanym zaledwie 100 metrów od malowniczej Wisły. Oferujemy nie tylko wygodę, ale także piękne widoki.

Nasz obiekt jest w pełni dostosowany do osób z niepełnosprawnościami i wyposażony w nowoczesny sprzęt audiowizualny, co gwarantuje profesjonalne przeprowadzenie każdego wydarzenia.

Dom Eventowy

Domus Carmeli Sp. z o.o.
Dom Eventowy

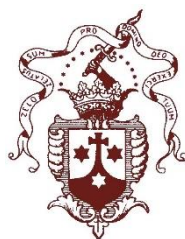
ul. Solec 61, 00-424 Warszawa, Polska
+48 45 216 27 93
kontakt@domuscarmeli.pl

www.domuscarmeli.pl

Redakcja przypomina:

- nadsyłanie materiałów z informacjami i wiadomościami do kolejnego numeru „Karmel-Info” odbywa się **do 01 stycznia** 2025 roku.
- Materiały do „Karmel-Info” oraz wszelkie uwagi i sugestie należy przesyłać na adres mailowy: karmelinfowa@gmail.com
- Redakcja zastrzega sobie prawo ingerencji w nadesłane teksty, jeśli zajdzie taka konieczność.

Redakcja:

o. Grzegorz Andrzej Malec, OCD

ul. Solec 61
00-424 Warszawa
kom.: 601 422 212; 505 757 166
mail: karmelinfowa@gmail.com;
gregimalec@gmail.com

do użytku wewnętrznego Warszawskiej Prowincji Karmelitów Bosych